

Curierul Adventist

Organ al Bisericii Creștine Adventiste de Ziua a Șaptea
din România

ANUL LXVIII

SEPTEMBRIE 1991

„Pe aici au trecut... puhoaiete.“

„Rămas singur... și fără nimic.“

Domnul Isus Hristos a ținut să pună în gardă pe urmașii Săi de faptul că „stăpînitorul lumii acesteia“, Satana, își găsește plăcerea demonică în a aduce necazuri și suferințe asupra omenirii. Apoi, prin influența lui nefastă, prin îngerii și instrumentele sale face pe oameni să creadă că toate relele și nenoro-

cirile ce se abat asupra lor... vin de la Dumnezeu. Chiar dacă oamenii — în general — se resemnează, ei ajung să aibă o greșită imagine a lui Dumnezeu.

În ura lui nepotolită, Satana face totul pentru a discredita pe Dumnezeu și caracterul Lui, aducînd asupra ființelor omenitești, pentru care Fiul lui Dum-

CÎND STĂVILARELE CERULUI... S-AU DESCHIS!

„V-am spus aceste lucruri ca să aveți pace în Mine. În lume veți avea necazuri; dar îndrăzniți, Eu am biruit lumea“ — Ioan 16,33.

nezeu și Fiul omului și-a dat viața, urgii și cataclisme, uneori de nesuportat.

Una din aceste acțiuni nimicitoare de bucurii și vieți omenitești a fost și inundațiile catastrofale ce au avut loc în Moldova.

Ploile torențiale, rușerile de nori, deschiderea stăvilarelor, cerului de la sfîrșitul lunii iulie, cînd cantități enorme de apă au căzut, aceasta a făcut ca pîraiele și rîurile să dea peste mări și forța apei să se rostogolească peste cîmpii și sate, cu furie și violență.

Județul Bacău a fost afectat cel mai mult. Datorită acestor ploi, barajul de la Belci pe Tazlău, construit în 1962, pentru acumularea de apă necesară industriei, baraj neglijat și deservit, în momentul catastrofei, de oameni iresponsabili, a cedat spre zorii zilei de 29 iulie a.c., apele revărsîndu-se cu furie sporită, distrugînd localitatea Slobozia, care a fost pradă furiei apei în care „fierbeau“ bolovani, bușteni, nămol.

Viitura puternică, uraganică, ce a lovit Slobozia, a măturat totul în calea ei, făcînd numai aici 30 de victime.

Am însoțit un mic transport ADRA, condus de fr. I. Buciuman, director ADRA, cu intenția de a constata situația la fața locului și a vedea concret, care sînt nevoile prioritare ale zonei sinistrate și în special a fraților noș-

Era prin anul 1865 e.n., când într-o bibliotecă particulară din Anglia s-a găsit o scrisoare pe care guvernatorul Iudeii din vremea Domnului Hristos, Publius Lentulus, a adresat-o împăratului Tiberiu, ca răspuns la dorința acestuia de a fi mai bine informat despre Învățătorul galileean ce uimea pe contemporanii Săi prin puterea Cuvîntului Său, prin faptele Sale extraordinare și neobișnuite nouă pămîntenilor, cum și prin simplitatea, blîndețea și bunătatea Sa. Isus Hristos a uimit lumea timpului Său. Ființa și învățătura Sa, viața Sa, toate erau anacronice timpului acela; să iubești pe vrăjmașii tăi; să faci bine celor ce te urăsc, și să te rogi pentru cei ce te agresează și te prigonesc, să mergi cea de-a doua milă cu greutatea vrăjmașului tău în spate, era contrar filozofiei pumnului de fier.

Iată cum înfățișa păgînul Lentulus pe Isus din Nazaret, Fiul lui Dumnezeu și Fiul omului:

„Majestății voastre și stimatului Senat al Romei, din partea senatorului Lentulus guvernatorului Iudeii, salutare!

Am aflat că Majestatea voastră, cum și Senatul, doriți să știți cele ce vă comunic prin această scrisoare: Trăiește aici un om, care se bucură de o mare reputație de om virtuos, pe nume „Isus Hristos“.

Poporul îl numește „profet al Adevărului“, iar discipolii Lui susțin că El este Fiul lui Dumnezeu, adică al Aceluia care a creat cerul și pămîntul, cum și toate cele ce au existat și vor exista în Univers.

Și în adevăr, o împărate, în fiecare zi se aude despre minunile săvîrșite de acest Isus Hristos. Numai prin Cuvîntul Său, dă sănătate bolnavilor și viață celor morți.

Isus Hristos este de statură mijlocie și de o frumusețe uimitoare. Privirea Lui este de o astfel de măreție, încît inspiră respect tuturor aceluia care îl privesc și care sfîrșesc prin a-L iubi și a se teme de El. Părul Lui are culoarea alunei coapte, adică roșiatic și îi vine pînă la umeri, el se împarte în două, prin mijlocul capului, după specificul nazarinenilor. Fruntea Îi este lată exprimînd nevinovăție, înțelepciune și pace lăuntrică. Pe fața Lui sănătoasă nu se vede nici o pată sau zbîrcitură. Este personificarea bunătății. Nasul și gura Lui sînt armonioase și nu pot constitui subiect de critică; barba Lui cea deasă și lungă este asemenea părului Său și se desparte la rîndu-i în două, prin mijloc.

Privirea Lui este măreață și senină. Ochii Îi sînt plini de strălucire. Lumina ce se revărsă de pe fața Lui, este asemenea luminii soarelui, de aceea este cu neputință ca cineva s-o privească prea îndelung. Această strălucire inspiră teamă. Dar atunci cînd povățuiește, atunci cînd sfătuiește, El face lucrul acesta plîngînd, ceea ce atrage iubirea și respectul ascultătorilor Săi. Se dă ca sigur faptul că El niciodată n-a rîs; dar ochii Lui strălucitori lăcrimează mereu. Brațele și mîinile Lui sînt foarte frumoase. Cînd vorbește este foarte plăcut și atrăgător; dar este foarte rar în lume. Cît despre învățătura Lui... atrage atenția întregului Ierusalim. Fără să fi studiat cu cineva, cunoaște perfect toate științele. Călătorește desculț și cu capul descoperit. Se vorbește prin aceste locuri că nu s-a mai văzut un asemenea om pînă acum. Mulți Îl consideră ca fiind Dumnezeu, alții — iudei — Îl denunță cum că ar lucra împotriva Majestății voastre. Personal mă revolt foarte mult împotriva acestor evrei plini de pizmă. Omul acesta n-a făcut nici un rău vreodată, n-a cauzat nici o nemulțumire la nimeni.

Dacă Majestatea voastră dorește să-L vadă, așa cum mi-ați scris nu de mult, faceți-mi cunoscut acest lucru și vî-L voi trimite imediat; căci sînt gata să îndeplinesc cu smerenie și supunere tot ceea ce Majestatea voastră îmi va ordona“.

Scrisă în Ierusalim
Publius Lentulus, guvernatorul Iudeii.

„El a crescut înaintea Lui ca o odraslă slabă, ca un lăstar care iese dintr-un pămînt uscat. N-avea nici frumusețe, nici strălucire care să ne atragă privirile, și înfățișarea Lui n-avea nimic care să ne placă“ (Is. 5, 2).

Deși descrierea lui Lentulus pare să vină în conflict cu declarația inspirată a evanghelistului Vechiului Testament Isaia, care a scris cu aproximativ șapte secole mai înainte de Domnul Hristos, să nu uităm că El era o ființă desăvîrșită din punct de vedere fizic, și dacă nu se găsea la El strălucire și podoabe pămîntești, mărirea lui Dumnezeu ce se reținea asupra Lui și desăvîrșirea caracterului Său atrăgeau mulțimile.

Ioan Botezătorul L-a recunoscut după lumina Duhului lui Dumnezeu ce se reținea asupra Lui și a rostit cu putere de adevăr: „Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii“ (Ioan 1, 29).

„Isus Plîngea“ (Ioan 11, 35).

„Cînd S-a apropiat de cetate și a văzut-o, Isus a plîns pentru ea“ (Luca 19, 41).

Nu ne este raportat în Sfînta Scriptură, nici chiar la nunta din Cana Galileii, cum că El ar fi rîs, deși n-a fost un om morocănos, ci plăcut și plin de atracție.

„După ce a sfîrșit Isus cuvîntările acestea, noroadele au rămas uimite de învățătura Lui, căci El îi învăța ca Unul care avea putere, nu cum îi învățau cărturarii lor“ (Matei 7, 28-29).

„Aprozii au răspuns: „Niciodată n-a vorbit vreun om ca Omul acesta“ (Ioan 7, 46).

„Sutașul, cînd a văzut ce se întîmplase, a slăvit pe Dumnezeu, și a zis: „Cu adevărat, Omul acesta era neprihănit“ (Luca 23, 47).

Fiul lui Dumnezeu și Fiul omului văzut prin ochii contemporanilor Săi.

„El a crescut înaintea Lui ca o odraslă slabă, ca un lăstar ce iese dintr-un pămînt uscat... Om al durerii și obișnuit cu suferința.“

Is. 53, 2, 3.

CURIERUL ADVENTIST

Nr. 9/1991

Revista
CURIERUL ADVENTIST
este
organul oficial
al Bisericii Creștine
Adventiste de Ziua a Șaptea
din
România

APARE LUNAR

Redactor:
Dumitru Popa

Secretar redacție:
Coconcea Octavian

Membrii comitetului
redacțional:
D. Popa, O. Coconcea, N. Du-
mitrescu, L. Forray.

Colaboratori:
Niculescu Teodor, Danci Petri-
că, A. Timiș, B. Roșca, I. Bi-
diuc, I. Huțanu, Gl. Deac,
A. Engelhardt, E. Niculescu și
V. Peicu.

CUPRINS

Cînd stăvilarele cerului s-au deschis	C.I
Fiul lui Dumnezeu văzut prin ochii contemporanilor Săi	C.II
Editorial	1
Clasa de absolvire 1987-1991	6
Pagini de istorie adventă	7
Strigăt de foc (versuri)	8
In memoriam	9
Scrisori apocaliptice (2)	10
Priviți Mielul	12
Neghina din pildă	13
Sîntem întrebați, răspundem	C.III

Editura
CURIERUL ADVENTIST
Biserica Creștină Adventistă
de Ziua a Șaptea din
România

Redacția și Administrația:
București, Str. Plantelor 12
Sectorul 2
Telefon: 20.76.65

Secretarul Conferinței București, fr. P.Danci, remarca în numărul pe iulie al revistei noastre, că este necesar ca în paginile revistei „Curierul Adventist” să oferim spațiu cititorilor noștri, pentru ca aceștia să aibe posibilitatea să-și exprime punctul lor de vedere, să prezinte probleme de interes general.

Acest gând răspunde dorinței și nevoiei noastre, ca revista „Curierul Adventist” să reflecte în paginile și tematica ei, problemele bisericii, ale Comunităților noastre

Deschiderile largi ale libertății de care ne bucurăm astăzi aduc orizonturi noi, cer eforturi mai mari și răspunderi mari. Acestea ridică adesea probleme cu care nu ne-am confruntat pînă acum și pentru rezolvarea lor se cere mai multă dăruire, mai multă iubire, mai multă jertfire de sine, mai multă credincioșie.

Învățăm să ne mișcăm în planuri noi de amploare, am descoperit energia tinereții și dorința de a realiza lucruri deosebite. Am pășit și ne adresăm sufletelor ce sînt dincolo de spațiile închise ale capetelor noastre și ne simțim datori față de generația în care trăim, dorind ca Evanghelia mîntuirii să cucerească suflete pentru Hristos.

Iată problemele ce stau înaintea noastră. Asupra lor deschidem larg spațiile revistei noastre. Cum putem să le aducem la îndeplinire mai bine? Cum putem realiza mai bine „Planul Național de Evanghelizeare”, așa cum l-am prezentat în ultimul număr al revistei noastre.

Cum se realizează astăzi chemarea adresată lui Petru și nouă deopotrivă: „Paște oile Mele”.

Considerăm că este în interesul general ca evenimentele deosebite din viața comunităților noastre ce pot constitui un stimulent pentru alții, un mijloc de a cunoaște și înțelege modul minunat în care lucrează Dumnezeu, să fie făcute cunoscut tuturor prin intermediul revistei noastre.

Recent, ni s-a spus că nu de mult, cu ocazia unui botez, datorită faptului că se întîrzie aducerea la îndeplinire a acestui act sfînt, una din candidate se apropie de pastor și cu inocență și stînjenită îi spune: „Frate pastor, mai durează mult, că se închide la pîine și trebuie să merg să-mi cumpăr pîine”. Cu calm și înțelegere pastorul începe să-i explice principiile pîzirii Sabatului. Convinsă, aceasta îl asigură: „Da, am înțeles. Nu-i nimic. Am să fac mămăligă!”

Nu vom da noi răspuns, așa cum am fost solicitați. Vă invităm pe Dvs. cititorii, a vă exprima punctul de vedere asupra problemelor de interes general arătate mai sus, cum și asupra altor probleme cu care ne confruntăm și care cer să fie rezolvate, astfel încît progresul bisericii și dezvoltarea ei spirituală să fie realități puternice spre slava lui Dumnezeu și preamărirea Numelui Său.

Redacția

tri, pentru un program mai larg de ajutorare de către ADRA.

Cînd am intrat în Slobozia, ceea ce a fost cîndva o localitate prosperă, era acum „moloș“. Ici, colo, cîte un zid căzut pe jumătate sau noroi, mîl, adus de ape în care se zăreau rămășițe ale fostelor case și gospodării. Forța apei ce înainta ca un zid năprasnic, spuneau martorii oculari, a măturat totul în calea ei. Cu cît înainta, forța de lovire era mai fantastică, pentru că se adăugau mereu materiale de la casele prăbușite. În mijlocul vârtejului de apă, zeci de persoane, tineri, bătrîni, femei, copii s-au luptat cu valurile. Mulți n-au mai putut scăpa. În general femei și copii. Peste 30 numai la Slobozia.

Primele case în calea puhoaielor au fost casele fraților noștri care au fost pulverizate. N-a mai rămas nimic din ele.

Ceea ce a constituit un miracol la Slobozia, a fost Casa de Rugăciune a comunității locale, ce are peste 200 de membri. Iată declarația unui martor ocular, neadventist, care în fața puhoiului de apă, s-a suit într-un pom pentru a se salva.

„Forța năprasnică a apei s-a abătut cu toată furia asupra caselor nimicind totul în calea ei, înaintînd acum spre clădirea mare a Casei de Rugăciune, sau biserica adventistă. Acolo, la pri-

„ADRA Uniunii la Slobozia“.

mul impact, apa a retezat doi stîlpi de fier și apoi, ca și cînd o mîna nevăzută a dirijat-o, apa s-a împărțit în două. O parte luînd-o cu forță la stînga, cealaltă la dreapta, continuînd opera lor distrugătoare. Casa de Rugăciune a rămas neatinsă. Chiar dacă apa a pătruns în ea pentru un scurt timp, nici chiar parchetul nu s-a umflat.

„Este o Casă construită pentru Dumnezeu“ spuneau sătenii.

În timpul săptămîinii, casa este centrul de împărțire a ajutoarelor. În Sabat, loc de închinare și mulțumire, pentru că Dumnezeu le-a salvat viața.

Un adolescent spunea încă

speriat de groaza prin care trecuse: „Am apucat cu încă trei tineri să ne suim în podul casei, apoi sus pe casă. Cînd a venit izbitura puternică a apei, casa s-a prăbușit, acoperișul a cedat, s-a făcut bucățele. M-am prins de un lemn mai mare ce a rămas de la casă și am fost rostogolit de apă. La un moment dat m-am prins de un pom. Am scăpat. De ceilalți trei nu mai știu nimic“.

Ce ne-a uimit însă, au fost oamenii. Frații noștri, loviți din greu, nu erau însă doborîți. Erau plini de nădejde și recunoștință față de Dumnezeu îndurătorilor. Pe fața lor nu se citea disperare, deși pierduseră absolut totul. Erau însă în viață...

Da, „Domnul este scăpare... la vreme de necaz... de aceea voi istorisi toate minunile Lui“ (Ps.9)

„La Domnul găsesc adăpost!“ (Ps. 11, 1).

D. Popa

„Miracolul din Slobozia. Casa de Rugăciune A.S.Z.“

„Și pe aproapele tău... ca pe tine însuși“

Ceea ce impresionează pe cei ce se află printre cei sinistrați din Slobozia, este atât dezastrul provocat de apele descătuseate, cât și resemnarea plină de încredere și optimism a celor loviți.

A treia dimensiune însă a situației, tot atât de extraordinară și minunată, este împreună simțire, spiritul de iubire și întrajutorare. Aceasta demonstrează faptul că în sufletul omenesc sînt resurse pentru a deveni mai buni, a iubi pe Dumnezeu și pe aproapele ca... pe noi înșine. Dumnezeu să fie lăudat pentru aceasta.

Am găsit aici frați din București, din Toaca, Conferința Cluj, din Conferința Moldova și Cîmpina.

Fr. Ambăruș, venit cu un camion mare plin de ajutoare, ne spune:

„Am venit cu ajutoare din partea frăției noastre. Am fost la Răcăciuni și acum sîntem aici. Am adus 16 tone de cereale, 100 saci cu îmbrăcăminte și 250.000 lei. Comunitățile din Teleorman, Cervența, Țigănești I/II, Brînceni, Calomirești și altele au donat aproximativ 15 tone cereale și 2 1/2 tone legume și bani. Acestea urmează a fi îndrumate prin Conferința Bacău spre cei în suferință, astfel ca toți să fie ajutați.

Transportul a fost pus la dispoziție gratuit de către fr. Peicu Cornel care a declarat că acum camionul ce l-a cumpărat recent este în slujba ajutorării celor sinistrați. O parte din sumele cheltuite pentru motorină le suportă tot fr. Peicu, iar restul fr. Ambăruș și Asociația de binefăcătoare A.Z.S. REACH.

Comunitatea Cîmpina a contribuit cu suma de 100.000 lei și 100 saci cu îmbrăcăminte.

Frații din Conferința Bacău și-au oferit munca și priceperea reconstruirii locuințelor, atunci cînd se vor definitiva planurile de reconstrucție.

Acest spirit de iubire față de aproapele a impresionat pe mulți. Ziarul „Adevărul” din 8 august scria sub titlul „Stihia și apatia” pe prima pagină a ziarului: „Biserica Adventistă este cu toate forțele în zonă... Tot în zonă am întîlnit și numeroși reprezentanți ai bisericii adventiste, dornici să ajute”.

Domnul să fie lăudat și Numele Lui să fie veșnic preamărit.

„Atunci... va zice celor de la dreapta Lui:

Veniți binecuvîntații Tatălui Meu de moșteniți Împărăția... căci am fost flămînd și Mi-ați dat de mîncat, am fost gol și M-ați îmbrăcat...” — Mat. 25

„Există mîngîiere pentru aceia care plîng în timp de întristare și încercare... Prin întristare Dumnezeu ne descoperă punctele slabe din caracter pentru ca prin harul Său să ne putem înfrînge defectele. Cînd sîntem aduși în întristare... trebuie să ne umilim sufletele în fața lui Dumnezeu.”

E.G.White
H.L.L. 289

Din relatarea fr. Avrămia redăm următoarele:

„Slobozia are aproximativ 300 de familii și 850 de suflete. Furia apelor a lovit partea de jos a așezării, afectînd 190 de familii. Din acestea, 30 de persoane și-au pierdut viața.

Comunitatea Slobozia numără peste 200 de membri la care se adaugă susținătorii. Între persoanele care au pierit în inundație la Slobozia, nu este nici un membru al bisericii advente, toți fiind salvați.

Casa fr. Bounegru în care au fost salvate șase suflete.

Vedeți casa aceasta, ea se află în spatele Casei de Rugăciune. Astăzi, așa lovită cum este constituie un miracol. Casa este din birne și pămînt. În stînga și-n dreapta ei, erau case solide, zidite din cărămidă și tencuite cu ciment pe dinăuntru și pe dinafară. Dar, cînd au năvălit apele, casele acestea din cărămidă și cele din jur au fost pulverizate, dar casa aceasta, slabă, așa cum era, a rămas. În ea au fost salvate șase suflete.

Aici locuiește familia fratelui Bounegru. Un veteran al bisericii din aceste locuri, azi în vîrstă de 87 de ani. Mai bine de treizeci de ani a fost prezbiter al comunității. Casa lui a fost simplă, dar primitoare. La masa familiei Bounegru au fost ospătați mulți, era plăcerea și bucuria lor de a-și manifesta astfel iubirea creștină. Aceste camere primitive au rămas în picioare, chiar în fața furiei apelor dezlănțuite.”

„Mari și minunate sînt lucrările Tale, Doamne!”

"CA FRAȚII!"

La sediul Conferinței Bacău

La sediul Conferinței am fost întâmpinați de fr. I. Bidiuc, președintele Conferinței, care ne-a spus printre altele:

„Situatiile ce s-au creat în urma inundațiilor catastrofale le avem nu numai în jud. Bacău, ci într-o oarecare măsură și în județul Piatra-Neamț. La Roznov, satul Slobozia, la Bodești, unde apa Cracăului s-a revărsat. Chiar și în orașul Piatra Neamț, apele au ieșit din matca lor.

În jud. Suceava, Casa de Rugăciune de la Capul Codrului, o casă de lemn, veche, a fost inundată. În urma ploilor apele au coborât și au inundat Casa de Rugăciune, ce trebuie să fie acum refăcută. Apa a inundat de asemenea multe din casele și gospodăriile oamenilor și ale fraților noștri. La Gura Humorului, avem o familie sinistrată dintre frații noștri.

Localitățile din cuprinsul Conferinței în care avem comunități afectate de cataclismul acesta natural sînt următoarele: Slobozia, Răcăciuni, Scăriga, Capul Codrului, Soloneț, Todirești, Bălăneasa și Sănduleni.

Peste 40 de case și gospodării ale fraților noștri au fost distruse de acest cataclism.

Ponderea de localități și comunități ce au fost în mod serios afectate sînt însă în județul Bacău

Pretutindeni în zona sinistrată sînt întinse corturi, avînd pe ele emblema Crucii Roșii.

Intrăm în unul din ele, în care sînt adăpostite acum cîteva familii, membrii ai comunității locale, cu care am avut următoarea convorbire:

— „Bună ziua și ocrotirea Cerului să fie asupra Dvs. Cîte familii locuiți în acest cort?”

— „Sîntem patru familii, vecini de pe această fostă stradă”.

— „Cum vă înțelegeți într-un spațiu atît de strîmt?”

— „Ne înțelegem bine, chiar dacă nu sîntem cu toții de aceeași credință”.

— „Ce nevoi aveți acum?”

— „Hrană ne-a fost adusă și îmbrăcăminte am primit, ne trebuie case. Slobozia se va construi pe un alt aliniament mai sus”.

— „Dvs. care nu sînteți adventiști, cum vă împăcați aici cu cei-

lalți?”

— „Ne împăcăm bine. Ca frații! Am primit ajutoare și de la frații adventiști și de la alții. Am o fetiță care urmează la adunare și va primi botezul. Cu ajutorul lui Dumnezeu, doresc să merg și eu la adunare. Să primesc și eu credința”.

— „Dumneavoastră cum vă simțiți aici, împreună cu adventiștii din acest cort? Se pare că încă nu v-ați revenit. Ați avut o experiență mai deosebită?”

— „Acum mă simt mai bine. Eu am fost luată de valuri și eram să mă înec. Bunul Dumnezeu ne-a scăpat, așa cum a scăpat și pe soțul meu și pe băiatul nostru”... Lacrimile recunoștinței se rostogoleau pe obrazul acestei femei, pe care numai providența a smuls-o din vîltoarea mînioasă a apei.

„Ia aminte, Doamne și ascultă-mă! Căci sînt nenorocit și lipsit” — Ps. 86, 1

**Asociația de
Binefacere REACH
(fr. Ambăruș) și
ADRA Uniune
(fr. I. Buciuman)
Stabilind prioritățile la fața
locului.**

Localitatea Răcăciuni este devastată. Aici, din rîndul membrilor noștri n-a murit nimeni, dar în comună sînt victime omenestî (Cînd am ajuns la Răcăciuni, la Casa de Rugăciune, ce era îngropată în peste 2 metri de nămol și nisip, frații ne-au spus, că numai cu puțin timp înainte au mai găsit un cadavru).

La Berești-Tazlău apele s-au năpustit noaptea asupra satului. Lovitura furioasă a fost deosebit de puternică, amplificată și de întunericul nopții. Aici din rîndul fraților noștri o mamă și doi copii au fost luați de ape și înecați; mama și un copil au fost găsiți și îngropați; un copil n-a fost găsit nici acum. După retragerea apei, la sîrma de înaltă tensiune, la conductorii, se putea vedea iarba luată de pe cîmp.

Imediat a doua zi după nenorocire, Conferința a fost pe teren. A dat fiecărei familii sinistrate cîte 5000 lei, pentru a putea face față primelor nevoi.

Tot ceea ce ADRA — Conferința Bacău a avut, îmbrăcăminte și alimente au fost distribuite.

La Slobozia s-a organizat o mică bucătărie — cantină pentru că nu orice mîncare adusă prin grija autorităților cu elicopterul, putea fi folosită de frățietatea noastră.

Dar au venit frați de pretutindeni din țară și au adus cu ei ajutoare: îmbrăcăminte, hrană, cereale și bani.

Conferința a luat măsuri ca ajutoarele să fie centralizate și distribuite după nevoi, în mod frățesc tuturor.

Nevoia cea mare în prezent este de reconstruire a locuințelor. Echipe de meseriași dintre frații noștri s-au oferit să lucreze la reconstruirea caselor.

Mulțumim și pe această cale frățietății noastre pentru promptitudinea sprijinului acordat. Domnul Dumnezeu să răsplătească însutit celor ce au făcut sacrificii, pentru a suplini nevoile fraților și aproapelui nostru făcîndu-i să simtă că nu sînt singuri.

Iubirea lui Isus Hristos ne strînge laolaltă. Domnul să fie lăudat.

Îndreptîndu-ne spre casă, auzeam parcă asemenea unui ecou ce se reverbera prin spații, cele spuse de Domnul și Mîntuitorul nostru Isus Hristos:

„Adevărat vă spun că, ori de cîte ori ați făcut aceste lucruri unuia dintre acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie mi le-ați făcut“ (Mat. 25, 40)

A consemnat:
D.Popa

Autocamionul fr. Peicu Cornel din Cîmpina, Conf. Brașov, pus în slujba ajutorării sinistratilor.

În acest pom de lîngă Casa de Rugăciune a Comunității A.Z.S. Slobozia, și-au salvat viața două suflete.

CLASA DE ABSOLVIRE 1987-1991

DUMITRESCU CRISTIAN

Serbarea de sfârșit de an școlar, ca în toți anii, de fapt, a fost un eveniment solemn de o deosebită importanță în viața Bisericii Adventiste din țara noastră. Eveniment important, pentru că „Școala... este inima Bisericii“ și eveniment solemn, pentru că am înțeles și mai mult ceea ce spune Mântuitorul, că este „bucurie în cer“ înaintea îngerilor, pentru „un singur“ suflet; adică nu neapărat numărul mare va produce o deosebită bucurie, ci faptul că cineva se simte copleșit de bunătatea lui Dumnezeu. Bucuria unui singur om aprinde bucuria întregului cer. O experiență personală cu Dumnezeu devine motivul cântărilor de laudă pe buzele ființelor cerești.

Noi ne-am bucurat pentru, și cu, doi absolvenți anul acesta. Am pornit de la lupta cu imposibilul, cu pierdere chiar, și cum amintea fratele D.Faluvegi, dirigintele clasei de absolvire, astăzi nu contează atât de mult numărul absolvenților noștri, cât faptul că avem o clasă de absolvire. Ne bucurăm și laudăm pe Domnul pentru faptul că existăm, și că vom avea posibilitatea să atașăm celor doi de azi, cincisprezece... douăzecișnouă, și tot mai mulți în anii viitori.

Solemnitățile încheierii anului școlar au început vineri seara, 5 iulie 1991, în capela istorică a bisericii noastre din Labirint. În desfășurarea

serviciilor divine, cei prezenți au avut prilejul să inspire din atmosfera, preocupările și ținutele Seminarului nostru, putând aprecia eforturile prin care mințile și inimile tinere sînt îndreptate spre înălțimi spirituale, și... realități, datorii pămîntești tot atît de sfinte.

Cuvîntul Domnului, cu această ocazie a fost rostit de fratele Adalbert Orban, director al departamentului educației în cadrul Uniunii de Conferințe și director al Seminarului Teologic. Textul de deschidere din Mat. 16, 24-25, redînd cuvintele Mîntuitorului: „Dacă voiește cineva să vină după Mine... să-și ia crucea și să Mă urmeze“... a arătat spre punctul de pornire în tot ceea ce privește școala, Seminarul Teologic. Modul cum Domnul Hristos a așezat crucea în centrul vieții și lucrării Sale, devine model pentru cei ce doresc să-L urmeze. Acceptînd exemplul Lui de viețuire și jertfire, noi devenim cetățeni ai Împărăției Celui răstignit și străjeri la hotarul dintre cele două împărății: lumea — egoismul, firea — pe de o parte, și împărăția cerurilor — neprihănire, jertfirea de sine cu scopul de a mîntui din lume — pe de altă parte. Stînd la hotar, noi vestim o Evanghelie curată, fără compromisuri. Avem un singur Domn de slujit (Mat. 6, 24), și ne străduim să intrăm pe poarta cea strîmtă (Mat. 7, 13). Hristos a avut o atitudine violentă împotriva păcatului și a acceptat o moarte violentă, apărînd neprihănirea. Am putea pretinde oare că avem credință radicală, fără să ne supunem cu totul Domnului nostru întrupat și crucificat?

Apostolii erau absorbiți de misiunea încredințată lor. Ei Îl cunoșteau pe Domnul Isus Hristos și aveau răspunsurile la marile întrebări existențiale, inclusiv la cele referitoare la păcat, suferință și moarte. Experiența lor dovedește că acceptarea crucii pentru ei a însemnat moartea unui rebel și nașterea unui supus: moartea față de păcat și viață pentru neprihănire. A sta pe temelia apostolilor înseamnă a avea o gîndire și o experiență asemănătoare cu ale lor. Școala noastră îi conduce spre o astfel de experiență reală pe toți cei care

PARASCHIV ROLAND

vin aici cu scopul curat de a învăța acceptarea crucii în urmarea Domnului Hristos. Învățăm să trecem de la independență la dependență de El. Idealul lui Dumnezeu pentru noi nu este un vid moral, ci o viață nouă și deplină în El, lucru important de reținut în mijlocul compromisurilor moral-religioase din lumea noastră modernă. Stăm aici, cei care sîntem gata să purtăm crucea în fiecare zi și să umblăm pe țărnul sfînt al Împărăției lui Dumnezeu.

„Oprîți-vă, și să știți că Eu sînt Dumnezeu...“ — au sunat cuvintele pline de sens și actualitate (Ps. 46, 10 p.p.) în dimineața Sabatului din 6 iulie. În cadrul orei de rugăciune, fratele D.Faluvegi s-a adresat în mod deosebit celor doi absolvenți. Oprîți-vă, încetați activitatea, curmați orice efort, odihniți-vă! Savurați odihna Sabatului, odihna încheierii unei activități susținute timp de patru ani. Stați în liniște, ca să puteți auzi glasul ce vă cheamă spre viitor. Lăsați să apară înaintea ochilor voștri spirituali marele „Eu Sînt“, și privind înapoi, să roștiți: „știm“, „ne-am convins“, că El Este. Sorbiți încredere din Numele Lui. Să-L recunoașteți ca Domn al vostru, Domn al Bisericii și Domn al împrejurărilor de orice fel.

Cînd veți întîmpina greutăți de nevîns, „opriți-vă“. curmați orice

efort, liniștiți-vă în rugă, ca să-L vedeți pe Cel ce zice „Eu Sînt”. Convingeți-vă că „El Este” și apoi porniți la lucru. În ceas de nesiguranță, sau primejdii să-L numiți „Domn”, căci El stăpînește. Nu e altul afară de El.

Opriti-vă, liniștiți-vă, concentrați-vă atenția asupra marelui făgăduințe, așa cum au făcut apostolii în preajma Cincizecimii. Veți avea nevoie de o experiență asemănătoare celei de atunci. În liniște, în pace și încredere va fi salvarea noastră.

Serviciul divin din Sabat dimineața a culminat prin cuvîntul rostit de fratele Nelu Dumitrescu, președintele Uniunii de Conferințe. Dînsul a însoțit curaj, chiar de la început, prin cuvintele: „Cînd sîntem ispițiți să primim la număr (doi absolvenți!) să ne încredem în „Domnul Oștirilor!”. Dumnezeu nu este Domnul unor popoare numai, ci și Domnul unor oameni. Așa și în cazul lui Roland și Cristian, Seminarul a investit pentru ei tot atît cît ar fi investit în 30.

În 2 Sam. 18, 19-32 citim despre un incident dramatic din istoria poporului Israel. Sînt amintiți doi soli: primul (Ahimaat) nechemat, neales, netrimis, fără solie, fără scop și fără lumină, iar al doilea (Cuși), vorbea cu autoritatea unui martor ocular, împuternicit să ducă o solie. El a fost prezent în mijlocul evenimentelor despre care trebuia să dea raport. În timp ce cuvintele lui Ahimaat erau confuze, cuvintele lui Cuși au redat ceea ce s-a întîmplat în realitate. Pe el îl putem caracteriza astfel: a) slujitor dîrz; b) gata să stea în locul unde era nevoie de el; c) umil: a făcut ceea ce i s-a cerut, fără să se bată pentru locul dinții; d) stăruitor: și-a dus misiunea pînă la capăt; e) cinste spirituală: a transmis corect o solie neplăcută; f) tact: nu a intrat în amănunte dureroase; g) raport adevărat.

Și absolvenții noștri au nevoie de convingerea chemării, ceea ce presupune o răspundere înfricoșată. Aceasta înseamnă că ești călăuzit de Cel ce te cheamă și mergi acolo unde ești chemat. Apostolul Pavel a înțeles chemarea cînd Domnul l-a trimis în Macedonia. Principiul său călăuzitor era acesta: „N-am vrut să mă împotrivesc!”.. (Fapte 26, 19).

În continuare fr. Dumitrescu a scos în evidență ținta și motto-ul clasei de absolvire: „Strigă!” (Is. 40, 6) și „Căci gura Domnului a vorbit” (v.5). Aceasta înseamnă a spune lucruri de care ești pătruns, de care ești sigur, adevăruri pe care le-ai experimentat. Strigi către o mulțime. Cît de mare? Se știe că fiecare adventist din țara noastră răspunde pentru mîntuirea a 462 de suflete din jurul său. Credința acestora trebuie înflăcărată, ca să ardă toți

de dorul mîntuirii. Dar ca să putem aprinde țara cu Evanghelia, mai întîi noi înșine trebuie să ardem.

Cuvîntarea s-a încheiat cu rugăciunea de consacrare, cuprinzînd mai întîi pe cei doi absolvenți, apoi pe toți seminaristii și pe toți cei prezenți. Atît în conținutul rugii, cît și în răspunsurile venite dinspre sală, s-a simțit cum Duhul lui Dumnezeu ne pregătește pentru Misiunea Globală spre acest ultim strigăt din istoria harului.

Serviciul divin de după masă s-a desfășurat tot într-o atmosferă festivă, cu participarea corului bărbătesc al Seminarului. Cuvîntul Domnului a fost rostit de fr. Aurel Ionică — profesor de teologie la Seminarul nostru. Solia dînsului s-a concentrat asupra gîndului referitor la calitatea pastorului. Textul citat din Mat.

26, 31 u.p., prevede situații critice pentru păstorii sufletești. Ei — și ne gîndim la absolvenții noștri — vor lucra într-o lume ostilă Evangheliei. Vrajmășia împotriva Marelui Păstor se va răsfrînge în primul rînd asupra subpăstorilor. În această situație se va da pe față caracterul păstorului, dacă el este un păstor adevărat sau doar „plătît” (Ioan 10, 12). Acesta din urmă își vinde turma în timp de criză — lucru imposibil în realitate, întrucît turma nu este a lui. Asemenea lui Iuda, care l-a vîndut pe Domnul, se va vinde, de fapt, pe sine însuși.

„Noi rătăceam ca niște oi” (Is. 53, 4). Atenția se îndreaptă acum spre oi, animalele cele mai neajutorate și neagresive. Siguranța lor stă în legătura lor cu păstorul. Păstorul adevărat crede în revenirea oilor ră-

Pagini inedite
de
istorie adventă

POPORUL CĂRȚII

Zia Cincizecimii. Dumnezeu a dat darul limbilor pentru transmiterea, predicarea Evangheliei. Un exemplu din timpurile noastre de darul limbilor este acela al lui Sékuba, un locuitor al tufişurilor din deşertul Kalahari, din Africa Australă (Botswana).

Într-o noapte, o ființă luminoasă a apărut lui Sékuba și i-a spus să meargă spre răsărit, ca să caute pe oamenii care aveau CARTEA și care puteau să-i vorbească despre adevăratul Dumnezeu. Sékuba și-a informat familia despre cele spuse de străin în vis. Conștient de urgența acestui apel, el și-a început voiajul către răsărit. El a mers mai bine de 200 km traversînd deşertul pînă cînd a ajuns la un sat.

Era nevoie de un miracol ca Sékuba, care nu avea o educație și nici talent lingvistic, să poată comunica cu cineva care nu era un „bushman” ca el. Și miracolul a avut loc. Sékuba a putut să vorbească Tswana, o limbă pe care n-a studiat-o niciodată și nici nu a mai înțeles-o pînă atunci.

Începînd să întrebe despre „poporul Cărții”, cineva l-a condus la pastorul bisericii de care aparținea și șeful tribului. Profund mișcat de istoria lui Sékuba, pastorul a adus o Biblie mare, pe care Sékuba a recunoscut-o imediat ca fiind cartea pe care a văzut-o în descoperirea ce i-a fost dată. Satisfăcut, Sékuba s-a culcat liniștit. Dar în timpul nopții, îngerul a spus lui Sékuba că trebuie să continue să cerceteze pînă ce va găsi o biserică ce practică tot ceea ce învață CARTEA, care cuprinde și păzirea zilei a șaptea.

A doua zi, pastorul a fost foarte supărat, iritat chiar în fața insistențelor lui Sékuba de a-și continua cercetările. Arestat pentru că a sfidat biserica șefului de trib, a fost judecat de un tribunal în aer liber. Dar comisarul britanic a fost atît de impresionat de istoria lui Sékuba, încît l-a pus în libertate.

Dimineața următoare, un mic nor plutea jos, deasupra pămîntului.

Sékuba l-a urmat pînă ce a ajuns la misiunea adventistă. El a devenit un credincios ce a dus întreita solie îngerească familiei sale.

Pînă la moartea sa, în 1957, Sékuba și-a păstrat capacitatea de a vorbi, a citi și scrie limba Tswana — un adevărat dar al limbilor, care l-a condus la „poporul CĂRȚII”.

E. KNOWLES, R.H./1990

STRIGĂT DE FOC

*Un glas ceresc m-a pus să strig,
Un foc ce-mi arde viu în oase
Cînd vîd cum rîul crește-n mase
Și-ngheață pruncii lor de frig...*

*Sînt plin de jurul Crucii sfinte,
De focul trîmbiței de-apoi;
Sînt plin de-al dragostei război,
De-ale dreptății vii cuvinte.*

*Și cine m-ar putea opri?
Căci gura Domnului vorbește.
Deci am să strig pe românește,
La drumul mare și-n pustii...*

*Cu pas înmîresmat voi arde
Și vocea îmi va fi de foc,
Și nu mă vor opri de loc
Măști de oțel sau halebarde...*

*De-ar crede răii c-au scăpat,
Vărsîndu-mi sîngele ca focul,
Chiar dintre ei îmi vor lua locul,
Aprinși de-un zel și mai înalt...*

*Voi duce ultima lumină
Și invitația de har,
Sunînd din corn spre sanctuar,
Incendiînd planeta plină...*

*Strigați cu mine, vînt și soare,
Strigați, ai cerului heraldzi;
Toți sfinții, toți creștinii calzi,
Să dăm foc lumii care moare.*

*Strigați în ceas de judecată
Că Domnul este drept și bun,
Că vor avea curînd răsplată
Cel înțelept și cel nebun...*

*Să n-avem tihnă și odihnă,
Să n-avem loc și nici noroc
Pin-om străpunge universul
Cu-al nostru strigăt viu, de foc.*

*Da, să n-am pace fără Domnul,
Să nu bat fără El un cui,
Clădînd cu verbul și cu tonul
Frumoasă-împărăția Lui.*

*În toate limbile din lume
Și aici la noi, pe românește
Să aște toți, chemați pe nume,
Că gura Domnului vorbește...*

*Strigați în cele patru vînturi
Strigăt de foc nebiruit!
Să ardă atmosfera-n cînturi,
Căci Domnul, Domnul a vorbit!*

Florin Lăiu
Buc. iunie 1991

tăcite, lucru care îl împinge spre căutarea și chemarea lor. Cuvîntul este cel care le adună. Și absolvenții noștri și-au pus ca țintă strîngerea oilor prin glasul lor. „Strigați, chemați, adunzați prin cuvînt și lucrarea nu va fi zadarnică!”.

Duminică, 7 iulie în frumoasa și marea sală a Radiodifuziunii din București, am participat la serbarea clasei de absolvire. S-a citit apelul: Cristian Dumitrescu — prezent; Roland Paraschiv — prezent!

Cristian — mai scund, mai sigur pe sine; Roland — mai înalt, mai vizător. Amîndoi născuți în București, Roland în 1964, iar Cristian în 1965; amîndoi cu pregătire în domeniul medical și amîndoi perseverenți și hotărîți în a doua încercare de a susține cu succes examenul de admitere la Seminar. Pe lângă teologie, Cristian este pasionat și de muzică, electronică și computere, iar Roland de limba engleză și de roboți (înainte de Seminar a lucrat cinci ani la Întreprinderea Automatică). Cei doi se completează minunat. Au și rămas frați de nedespărțit, numai că unul se aruncă spre împliniri exterioare, iar celălalt spre o cercetare interiorizată. Se adevărește că Dumnezeu binecuvîntă Biserica, potrivit planului Său, cu daruri diferite și complementare.

Ținta clasei de absolvire exprimă năzuințele celor doi privind înrolarea lor în lucrarea Domnului: „Un glas zice: 'Strigă!' (Is. 40, 6). Ținta reprezintă o experiență trăită de această promoție de-a lungul celor patru ani de studii. Astfel, ea devine actuală, constituind un răspuns la nevoile omenirii. Strigătul apare, în general ca o speranță, în împrejurări în care nu se poate spera. Ca să fii auzit, astăzi este nevoie să strigi, pentru că totul în jur strigă. Natura mutilată strigă, îngerii strigă — dorind ca armonia să fie restabilită în univers, omenirea bolnavă strigă după ajutor.

Pe paginile Scripturii Înțelepciunea „strigă”, așteptînd să fie auzită. Ori de cîte ori poporul Israel a luat aminte la glasul Înțelepciunii și a strigat către Dumnezeu, s-a petrecut o minune. Exodul, căderea Ierihonului, apariția judecătorilor, reprezintă doar cîteva exemple.

Cînd a văzut pe Isus Hristos venind către el, Ioan Botezătorul a strigat: „Iată Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii!” (Ioan 1, 29). Același strigăt este perfect valabil și astăzi, căci „în nimeni altul nu este mîntuire...” (Fapte 4, 12).

Înainte de „sfîrșitul acestui veac” se aude un ultim strigăt: „Te-meți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă...” (Apoc. 14, 6-12). Dorința clasei de absolvire este ca, în ciuda numărului infim din care este alcătuită, să fie cuprinsă în acest stri-

găt. Nu contează cîți strigă, ci cît de tare strigă ei.

Motto-ul acestei promoții susține cu putere ținta propusă. El se găsește în Isaia 40, 5 și subliniază că „Gura Domnului a vorbit”. Mesajul ce se cere strigat nu ne aparține. Autoritatea strigătului e a lui Dumnezeu. El garantează și efectul acestui strigăt. Cînd gura Domnului vorbește, solia nu poate fi „păstrată” în mod egoist.

Domnul a vestit că „robia s-a sfîrșit” și că El ne pregătește un loc. Astfel, punctul central al strigării îl constituie revenirea Domnului Hristos.

Motivația permanentă a strigătului nostru este faptul că „Gura Domnului a vorbit”.

În numele anilor I-III, fratele Gabriel Dincă a adresat celor doi un cuvînt cald de apreciere și rămas bun, accentuînd că absolvenții de azi reprezintă și împlinirea visului lor: momentul cînd și ei vor fi chemați în Misiunea Globală.

Un moment deosebit în program a fost cuvîntul de trimitere, rostit de fr. Nelu Dumitrescu, președintele Uniunii. Gîndul central și de data aceasta a fost luat din Mat. 28, 19-20: „Faceți ucenici...” „Porunca îndeamnă la misionarism”, spunea fr. Nelu Dumitrescu, „ceea ce înseamnă a lega suflete de Hristos și nicidecum prozelitism, adică a atrage prin ademenire sau prin forță pe cineva la o credință oarecare. Misionarismul oferă leac spre vindecare morală tuturor straturilor sociale și tuturor grupelor etnice. Vindecarea este adusă numai de strigătul ieșit din gura Domnului, căci în acest strigăt este prezent Fiul Său iubit — Modelul nostru desăvîrșit. Spiritul Profetic spune: 'Cel ce privește la iubirea neîntrecută a Mîntuitorului va fi înălțat în gînd, curățit în inimă și transformat în caracter. El va merge în lume pentru a fi o lumină și pentru a arăta într-o oarecare măsură această iubire’.

Secretul succesului în misionarism este dragostea de oameni. Această lucrare propagă un creștinism autentic, biblic, vestind libertate în loc de robie și redresare morală în loc de indiferență. Ea stîrnește și împotrivre tocmai din cauza standardelor morale pe care le susține.

Susțineți aceste idealuri morale. Această vă e menirea. Sînteți rodul rugăciunilor părinților, profesorilor și ale întregii Biserici. Vă vom urmări activitatea, ne vom bucura de succesele voastre și vom plînge împreună în succesele voastre.

Să fiți între heraldzii ce anunță revenirea lui Isus!

După cuvîntul de trimitere, a urmat înmînarea diplomelor, moment solemn al recunoașterii eforturilor

rodnice ale celor patru ani de studiu.

Atmosfera de sărbătoare a inimilor ce bat pentru tinerii dedicați misiunii Evangheliei s-a datorat și corului Seminarului. După cuvintele emoționante, avocatoare a istoriei Seminarului Adventist din România, rostite de fratele Marin Pîrvan, absolvent al Seminarului Teologic Adventist, promoția 1931, au răsunat acordurile unui imn ce redă preluarea ștafetei de către ultima generație:

„Purtăm cu noi lumini,/Prin lume călători,
/ Ca să se vadă pe'nălțimi/
/ Ai mîntuirii zori/ ... /
/ Cu trîmbiți și făclii,/În cel din urmă-
apus,/ Pe tot întinsul vom vesti/
/ Că vine iar Isus./

Răspunsul coral la ținta și motto-ul clasei de absolvire a răsunat prin cîntările: „Strigați” și „Gura Domnului vorbește”. Concluzia muzicală a celor două intervenții ale absolvenților s-a slujit de versurile: „Munți și văi fac loc vestirii/Domnul

a vorbit/Și apostolii iubirii/Toți au auzit./Strigă, strigă ne-ncetat/ Azi e timp de predicat/Evanghelia venirii Lui ca Împărat”/.

Poezia clasei — „Strigăt de foc” de Florin Lăiu — s-a împletit cu imnul „Sîntem, Doamne, doar un glas”, iar cuvîntul de trimitere cu melodia și textul pline de elan ale piesei „Domnul ne trimite”.

După înmînarea diplomelor, corul ne-a invitat să contemplăm jertfa Celui căruiua Îi datorăm harul mîntuirii și al slujirii: „Sub crucea Ta în legămînt/ Ne consacrăm, o, Miel prea sfînt”/.

„Amin”-ul corului final („Rugăciune”) ne-a învăluit în nostalgia sfîntă a așteptării zilei cînd se va împlini tot ceea ce „Gura Domnului a vorbit”.

Lauda și recunoștința noastră le închinăm bunului Dumnezeu. El să-i binecuvînteze pe cei care au contribuit la pregătirea celor doi absolvenți și a celorlalți seminariști. Pe lîngă sora Monica Dobre, fr. Deside-

riu Faluvegi, fr. Aurel Ionică și fr. Adalbert Orban, frații din Comitetul Uniunii — fr. Nelu Dumitrescu, fr. Adrian Bocăneanu, fr. Aron Moldovan, fr. Lucian Cristescu și fr. Ioan Buciuman — care, pe lîngă răspunderile lucrării din țara noastră au acceptat și răspunderea de profesori la Seminar.

Harul Domnului Isus Hristos să fie cu toți cei care prin prezența și colaborarea lor au făcut dintr-un program de sfîrșit de an școlar o sărbătoare adventă. Cum va fi editia viitoare a acestui eveniment? Cine vor fi următorii aleși pentru secerișul holdelor aurii ale Evangheliei? Avem convingerea că tineri consacrați vor ceda locurile lor de spectatori, în schimbul locurilor de la corul Seminarului. Domnul să fie cu ei și cu întreaga familie a Bisericii lui Hristos. Amin!

Dezideriu Faluvegi și
Adalbert Orban

IN MEMORIAM

Pastorul Ilie Ofițeru, s-a născut la 13 iunie 1919, în Comuna Seaca, județul Teleorman.

A fost primul născut, dintre cei șapte copii, în familia fraților de credință Anghel și Maria Ofițeru.

A urmat și absolvit cursurile Institutului Biblic Brașov-Stupini. În anul 1946 este chemat să lucreze pe ogorul Evangheliei, ca misionar evanghelist în districtul Moldovei de Nord: Botoșani, Bacău. A lucrat cu mult zel în cîștigarea de suflete și lucrarea de binefacere. Astfel, în timpul foametei, a salvat 200 de copii, aducîndu-i și ocrotindu-i la familiile fraților din Teleorman.

În anul 1948, este trimis să lucreze ca pastor în districtele județului Dolj. Și aici și-a continuat lucrarea de propovăduire a Evangheliei, cîștigînd multe suflete pentru Domnul. Alături de lucrarea evanghelistică, a făcut și lucrarea de binefacere, alergînd mereu cu frații bolnavi la medic și ajutîndu-i în toate nevoile lor materiale și materiale.

Își încheie alergarea în 16 decembrie 1990, avînd în suflet speranța revederii cu Domnul nostru Isus Hristos.

Cel Sfînt și Drept, va da fiecăruia, în ziua răsplătirii finale, plata cuvenită vieții și lucrării sale.

Împreună cu apostolul Pavel spunem și noi cu nădejdea mîntuirii în suflet: „M-am luptat lupta cea bună, mi-am isprăvit alergarea, am păzit credința. De acum mă așteaptă cununa neprihănirii, pe care mi-o va da, în ziua aceea, Domnul, Judecătorul cel drept. Și nu numai mie ci și tuturor celor ce vor fi iubit venirea Lui” — 2 Tim. 4, 7-8.

Comitetul Uniunii

SFÎRȘIT DE CALE

— În dimineața zilei de 8 iulie 1991 se stinge din viață sora Necea Ecaterina, membră a comunității Belu — București.

Născută la 9 octombrie 1931 în localitatea Slăvești județul Teleorman, de tînră vine în București pentru a-și rostui viața și cunoaște adevărul advent prin fr. Nicu Necea, primind botezul biblic în aprilie 1952. Se căsătorește cu fr. N. Necea, formînd împreună un adevărat cămin creștin, în care se vor naște și vor crește frumos doi copii: Nicoleta și Marian. A fost o credincioasă devotată lui Dumnezeu, slujind mereu cu iubire, fiind o coristă plină de zel și o primă diaconesă neobosită, cultivînd un spirit de ospitalitate deosebit.

A fost lovită greu în 1981 de moartea fulgerătoare a fiului dînzei, dar s-a lăsat mîngîiată de făgăduințele Celui Atotputernic.

Deși a suferit mult în ultima parte a vieții, a închis ochii cu deplină încredere în răsplătirea pregătită de Domnul pentru cei ce-L iubesc, făcînd ca cei rămași îndurerăți să aștepte pregătiți cu mai mult dor momentul revederii la prima înviere.

„Ferice de morții care mor în Domnul”.

Pastor,
L. Ghioaldă

„Dar știu că Răscumpărătorul meu este viu, și că se va ridica la urmă pe pămînt. Chiar dacă mi se va nimici pielea, și chiar dacă nu voi mai avea carne, voi vedea totuși pe Dumnezeu. Îl voi vedea și-mi va fi binevoitor; ochii mei îl vor vedea, și nu ai altuia.”

IOV. 19,25-27

SCRISORI APOCALIPTICE (2)

„ADU-ȚI AMINTE!”

Prima scrisoare adresată bisericii din Efes de Martorul Credincios, prin pana inspirată a preaiubitului ucenic Ioan — și bisericii creștine primare din primul secol al erei creștine, este adresată îngerului din Efes, prima din cele șapte biserici, din cele șapte epistole. Să nu uităm că șapte este un număr sacru în Sfânta Scriptură, de la Geneza la Apocalips. Mesajul adresat fiecărei biserici se aplică creștinilor din toate vremurile, așa cum sînt toate adevărurile minunate cuprinse în cele șapte epistole ale lui Pavel adresate celor șapte biserici din Roma, Corint, Galatia, Efes, Filipi, Colose și Tesalonic.

Să privim asupra mesajului Său adresat primei biserici, slujitorului acestei biserici, pe care îl vom numi „îngerul uituc”.

Efesul, a fost biserica „dorită”, biserica curăției apostolice așa cum a fost ea întemeiată de Isus și călăuzită de apostoli, pînă la ultimul dintre acești oameni sfinți, Ioan, care a murit în jurul anului 100.

Primele gânduri ale epistolei ne atrag atenția asupra faptului că Isus Hristos este interesat în slujitorii Lui credincioși, că El veghează asupra bisericii Sale și de asemenea că El merge în mijlocul sfeșnicilor de aur, sau se află în mijlocul bisericii Sale. El fixează realitatea de netăgăduit că Isus Hristos este prezent, implicîndu-se în viața bisericii și a slujitorilor Săi. Biserica Sa nu este lăsată singură și părăsită în mîna forte

a nebudănețarilor timpului de față. Prezența, binecuvîntarea și puterea lui Dumnezeu sînt realități binecuvîntate și vitalizante în viața bisericii Sale. Ca să ne convingă de aceasta, El ne spune: „Știu faptele tale!... Știu osteneala ta!... Cunosc răbdarea ta! Știu că ai suferit din pricina Numelui Meu și n-ai obosit. Știu... Cunosc!

Cum toate cele ce se spun despre bisericile cărora li se adresează aceste epistole, sînt la fel de valabile și pentru experiența noastră creștină de astăzi, să ne întrebăm:

Poate oare Martorul Credincios să spună același lucru și pentru noi astăzi? Am suferit noi, cei de astăzi pentru El? Și ce anume am suferit? Am dat noi dovadă de răbdare în serviciul Său? Am manifestat noi răbdare în relațiile noastre cu frații noștri, sau dorim ca toți să se supună liniei și planurilor noastre? Atunci cînd lucrurile merg greu, rămînem noi fermi alături de Hristos și Biserica Sa, sau vom părăsi locul și slujirea noastră? Este de mare ajutor și sprijin să studiem profund Cartea Faptele Apostolilor spre a vedea și înțelege credințioșii apostolilor și credincioșii bisericii primare. Cît au îndurat ei pentru Evanghelia lui Hristos, cît de mare a fost răbdarea lor, cît de zeloși au lucrat ei pentru slava Crucii lui Hristos, fără să cedeze și fără să fugă de crucea martiriului.

Și cu toate acestea Domnul Isus Hristos ține totuși să spună și acestei biserici dorite:

„Am totuși ceva împotriva ta. Ceva nu este în regulă. Tu ți-ai pierdut dragostea de la început. Ai început să pierzi entuziasmul cald al începutului. Ai început să pierzi căldura iubirii de la început. Iubirea dinții, care nu stă să calculeze, ci pulsează puternic ca bătăile inimii mirelui și miresei; iubirea ta s-a răcit”. A intervenit obișnuitul, mulțumirea de sine, lipsa puterii ce pornește din iubire. Aceia care erau cîndva buni unii cu alții, respectuoși și îndatoritori s-au schimbat. Au devenit criticoși, reci, formalști. Cum să revenim la primele sentimente?

„Adu-ți dar aminte de unde ai căzut și... pocătește-te. Întoarce-te la faptele și sentimentele de la început”. **NU EXISTĂ O ALTĂ SOLUȚIE.**

Îngerul uitase, era uituc. De aceea i-a fost spus: „Adu-ți aminte!”. Uitarea este ceea care aduce răceală, înstrăinare, schimbarea de la iubire la indiferență sau formalism. **UITAREA** — iată necazul. Am uitat să fim iubitori și să gîndim ca la început. Am uitat cum am fost atunci. Este o absolută nevoie, aceea de a ne cerceta starea noastră prezentă. Este de dorit și necesar să ne reamintim de primele zile ale convertirii noastre. De entuziasmul nostru pentru Dumnezeu, de iubirea, bună-tatea și condescendența Sa. Să ne reamintim de credințioșia noastră, de consacrarea noastră, de sacrificiul nostru. Atunci, nimic nu era prea mult, nimic nu era prea greu, nimic nu era lipsit de importanță.

Ai uitat cumva acest lucru admirabil și plin de căldură sufletească? Să ne aducem aminte de zelul și credința dinții, să ne rușăm ca puterea și parfumul iubirii și al zelului dinții să dea o nouă valoare vieții noastre spirituale.

De cîte ori n-am sfătuit pe aceia care au ajuns să-și piardă dragostea dinții în cămin, să-și ia timp și să-și aducă aminte de zilele și momentele acelea fericite de la început, să se pocăiască de răceala și înstrăinarea prezentă și să pornească mai departe în viața de cămin, în puterea și frumusețea vechilor sentimente.

Cînd un tînăr găsește pe tînăra cu care în cele din urmă se va căsători și va fi soția lui, el este gata să facă totul pentru a fi pe placul ei. El acordă o atenție deosebită înfățișării și îmbrăcămintii sale, modulul în care el se prezintă. Nu se poate prezenta oricum înaintea ei. Din cînd în cînd îi aduce flori sau mici atenții, sau, dacă este mai departe îi împărtășește în scris sentimentele sale. Este foarte atent la vorbirea și comportarea sa.

Pentru păstrarea căminului, a relației din cămin între cei doi parteneri, comportamentul dintre ei nu tre-

buie să se schimbe după nuntă. Din contră el trebuie să se dezvolte, să capete valențe noi. Uneori este nevoie chiar de mai multă iubire, mai multă considerație, mai multă înțelegere, mai multă răbdare și mai consistentă manifestare a iubirii noastre, decât am avut la început.

Tot așa stau lucrurile și cu viața de creștin. Noi trebuie să ne pocăim și să ne întorcem la lucrurile dinții, dacă dorim ca dragostea dinții să renască. Să reținem avertizarea pe care Mintuitorul o adresează îngerului bisericii din Efes: „Dacă nu-ți amintești, dacă nu te pocăiești, dacă nu te întorci la faptele tale dinții...”, voi veni la tine, și-ți voi lua sfeșnicul din locul lui, dacă nu te pocăiești“ — Apoc. 2,5.

Lumina lui va fi luată și va rămâne în întuneric. Și de la cîte biserici n-a fost luată lumina în decursul veacurilor! În loc de a fi un izvor de iluminare și avertizare în furtunile vieții, în loc de a fi o lumină și un sprijin pentru văduvă și orfan, pentru cei fără adăpost, o torță de lumină pentru cei dornici de învățatură, o candelă pentru muribunzi... lumina bisericii s-a micșorat tot mai mult, pînă cînd s-a stins fumegînd. Ea trebuie reaprinsă. La cîți dintre cei ce se numesc creștini lumina este aproape stinsă! La cîți nu s-a pierdut dragostea dinții! Cîți n-au rămas în întuneric! Este timpul să ne trezim. Evenimentele din lumea naturală, economică și politică, din lumea religioasă, ne spun că trebuie să ne trezim, trebuie să ne pregătim candelile asemenea fecioarelor înțelepte, căci Mirele vine!

Dar îngerul „uituc“ nu este uitat — condamnarea rostită asupra lui. Mintuitorul are și cuvinte de încurajare și apreciere. „Ai lucrul acesta bun, că urăști faptele Nicolaiților pe care și Eu le urăsc“ (V.6). Faptele

păcatului erau urite și nu păcătoșii. Nu erau nepăsători la manifestarea păcatului din biserică. Aceasta înseamnă că lucrarea de pastorație, de părtășie a celor ce formau biserica Efesului mergea în paralel cu vestirea Evangheliei. Aceasta ne spune că în timp ce Evanghelia era predicată în noi și noi locuri, ceea ce era cîștigat pentru Hristos era cultivat și întărit. Și cîte lucruri n-ar trebui smulse din viața noastră! Cîte practici, cîte obiceiuri, cîte căderi nu umbresc viața noastră spirituală. Cîte idei și învățături străine nu-și găsesc locul între noi și în viața noastră. Există tendința de ștergere a liniei de demarcație între noi și celelalte biserici. Setea cunoașterii sau poate altceva, face ca la cercurile misionare din comunități să găsim literatură ce îndepărtează pe cititor de adevăr, sau membri care mai șoptesc unuia sau altuia: veniți cu mine să vă duc acolo unde veți cunoaște „tot adevărul!“

„Cine are urechi de auzit... să audă!“

Cetatea Efesului a dispărut. Marele templu al Dianei, pentru care Demetrius a ridicat cetatea împotriva lui Pavel, nu mai este de mult. Numai temelile i-au fost dezgroapate de arheologi. Ruinele vechiului Efes, sînt acum la aproximativ 10 km de fărîm. Locul a fost de mult abandonat... Orașul s-a mutat din locul lui așa cum a spus Cuvîntul Domnului... „voi lua sfeșnicul din locul lui“, îngerului uituc.

Cetatea ce a fost cîndva de dorit, a ajuns o cetate decadentă, în declin și în final, a dispărut.

Dar făgăduința lui Dumnezeu rămîne.

Dacă ne pocăim de greșelile, de abaterile și de păcatele noastre și ne întorcem la faptele dinții ale iubirii noastre față de Dumnezeu și de zel pentru lucrarea Sa, atunci sfesnicul

luminător, lumina adevărului dumnezeiesc va fi mai departe o candelă pentru picioarele noastre și o lumină pe cărarea noastră. Atunci lumina adevărului va străluci cu putere din inimile fiecărui credincios. Dacă deschidem larg urechile ca să ascultăm Cuvintele Duhului Sfînt prin Cuvîntul lui Dumnezeu — și inimile, ca să-l primim, atunci avem certitudinea și asigurarea ce se dă biruitorului, aceea de a mîncă din pomul vieții care este în paradisul lui Dumnezeu. Vom fi biruitori. Ce minunată făgăduință! NOI PUTEM FI BIRUITORI, NOI TREBUIE SĂ FIM BIRUITORI!

„Ei l-au biruit, prin sîngele Mielului și prin cuvîntul mărturisirii lor“ — Apoc. 12, 11.

Sîngele lui Isus și mărturia noastră, iată ce cîștigă biruința pentru noi. De aceea, să ne pocăim și să ne întorcem la faptele iubirii dinții“.

Martorul Credincios

REFLECTĂ... REGRETĂ... RESTITUE

Aceasta pare să fie esența îndreptării.

REFLECTĂ asupra consecințelor păcatului și asupra modului în care el întreprupe relația cu Domnul Dumnezeu.

REGRETĂ, cere iertare și crede că ești iertat.

RESTITUE, mergi înapoi acasă. Ia-o de la început. Rețeta este la fel de veche ca și Efesul, ca și păcatul.

D.Popa — Apocalipsul vol.1

„PRIVIȚI MIELUL!“

Era o zi frumoasă de primăvară. Mergeam agale pe drumul ce duce spre Ierusalim. Cei doi copii ai mei mergeau alături. Au insistat să vină cu mine ca să privească mielul.

„Tati, tati, mi-au zis ei, ceea ce vom vedea acolo, poate e prea mult și nu vom înțelege“.

Atunci am început să le povestesc despre părintele Abraam. El a fost chemat de Dumnezeu să iasă dintre rudele sale și să meargă în țara promisă lui de Dumnezeu. Din loc în loc unde poposea, Abraam ridica un altar și aducea un miel ca jertfă. Odată Dumnezeu i-a cerut să aducă jertfă pe singurul lui fiu, pe Isaac. Ajungând la muntele unde trebuia să aducă jertfa, Isaac a întrebat: „Tati, iată lemnele și focul, dar unde este mielul?“. Abraam a răspuns: Dumnezeu însuși se va îngiji de miel“. Și așa s-a întâmplat. Când Abraam a ridicat cuțitul, un glas din cer i-a strigat: „Abraame, nu face nici un rău fiului tău. Acum știi că te temi de Dumnezeu“. Privind în jur, Abraam a văzut un miel prins între mărăcini. L-a luat și l-a adus jertfă în locul fiului său.

Le-am povestit apoi despre Moise. Moise a spus copiilor lui Israel să jertfească un miel și cu sângele lui să ungă ușorii casei lor. În noaptea aceea îngerul trebuia să pedepsească pe necredincioșii egipteni. Acolo unde sângele mielului era pe ușori, casa aceea era apărată și primul născut nu era lovit cu moartea. În toate casele egiptenilor, întâii născuți au fost uciși de îngerul pierzător. Copiii lui Israel au ascultat ceea ce le spusese Moise și întâii lor născuți au fost salvați. Mielul reprezenta pe Mesia care trebuia să vină. Atunci le-am zis: „Dragii mei copii, fiți atenți la miel“.

De departe se vedea muntele Sionului, „care nu se clatină, ci stă întărit pe vecie“ (Psalm 125, 1). Ne bucuram că mergem la Casa Domnului (Psalm 122, 1). Vor fi mulți oameni în Ierusalim astăzi și noi toți trebuie să veghem ca mielul să nu scape. Iarși le-am amintit copiilor mei de Abraam și Moise și le-am zis: „Priviți la Miel“.

Picioarele ni s-au oprit la porțile Ierusalimului. Intrând în oraș, am văzut că ceva e greșit. Nu era bucurie între închinători. Nu se auzeau glasuri pline de veselie, nici cîntece de preamărire a Dumnezeului nostru. Stăteam împreună cu copiii mei în mijlocul unor oameni plini de mînie. Fețe schimonosite de ură și voci mînioase strigau: „Răstignește-L, răstignește-L“.

Am încercat să părăsim orașul, dar nu mai puteam. Mulțimea ne înconjura. Împotriva voinței noastre eram forțați să fim martori la această dramă. De ce erau oameni condamnați la moarte în această zi? De ce trebuia să stăm aici să-i vedem cum trec pe stradă?

Priveam. Ei veneau chiar acum. Primul ducea o cruce de lemn și cerea milă, dar nimeni nu avea să-i dea milă. Cel de al doilea era violent, arogant și striga cu voce plină de mînie și insulte către mulțime.

Deodată cineva a zis cu glas duos: „Iată-L pe Isus“. Nu puteam să-mi cred ochilor. Un om atât de bătut și zdrobit încît credeam că nu mai poate fi viu. Sângele din trupul Lui și de pe fruntea Sa curgea pe cruce și apoi pe pămînt. „Minunează-te cerule și rămii încremenit pămîntule. Privește pe asupritor și pe Cel asuprit“.

O gloată înnebunită a înconjurat pe Mîntuitorul acestei lumi. Cuvintele de batjocură se amestecau cu blesteme josnice pline de hulă. Din insultă în insultă și din batjocură în batjocură; de două ori torturat, bătut cu bice. Când, după ce a fost a doua oară bătut cu bice, a fost pusă crucea asupra Sa, natura omenească n-a mai putut suporta. El a leșinat căzînd sub povara crucii. Mulțimea care-L urma a văzut pașii Săi slabi ce se clătinau, dar n-a manifestat nici un pic de milă față de El. Ei își băteau joc de El pentru că nu putea să ducă crucea cea grea“.

Îl priveam cum se luptă. „Din nou, povara a fost pusă asupra Sa și El căzu iarși la pămînt sub greutatea ei“. Îl priveam cum a căzut. Crucea, venind în jos, i-a lovit spatele. Mulțimea a țipat.

În acel moment simțeam o teribilă agonie, o ne-maipomenită pierdere. Eram plin de uimire, fața mi s-a schimbat și m-a cuprins mila. Un soldat roman mi-a prins brațul și a strigat: „Tu să-I duci crucea Lui“. M-am cutremurat. Atunci m-am aplecat în genunchi și am luat crucea de la Domnul meu. Mi-au pus crucea pe umerii mei și am început să urc pe cale cu crucea-n spate. Sângele Lui nevinovat se prelingea de pe cruce pe obrazul meu. Ei ne-au condus la Golgota.

„Sosind la locul execuției, osîndiții au fost legați de instrumentele de tortură. Cei doi țîlhari se zbăteau în mîinile celor ce-i așezau pe cruce, dar Domnul Hristos n-a opus nici o rezistență. Mîinile Sale se întind pe cruce. Ciocanul și cuiele fuseseră aduse, erau acolo și în timp ce bătute fiind, piroanele intrau în carnea moale, Mîntuitorul n-a scos nici un murmur de durere. În timp ce soldații își aduceau la îndeplinire îngrozitoarea lor lucrare, Domnul Hristos se ruga pentru vrăjmașii Săi: „Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac“. Nici un blestem n-a fost rostit asupra soldaților care-L tratau atît de aspru. Nici o răzbunare n-a fost invocată.“

De îndată ce Domnul Isus a fost pironit pe cruce, aceasta a fost ridicată de bărbați puternici și trîntită cu violență în groapa mai dinainte pregătită pentru el. Faptul acesta a făcut pe Fiul lui Dumnezeu să sufere cea mai cumplită durere.

Fiul nevinovat al lui Dumnezeu atîrna pe cruce. Trupul Său sfîrtecat în bătai; mîinile acelea atît de des întinse pentru binecuvîntare, pironite acum pe lemn; picioarele acelea neobosite în a sluji din iubire, pironite pe cruce; acel cap împărătesc străpuns de coroana de spini; buzele acelea tremurînde gata să strige de durere; și tot ceea ce El a îndurat — picăturile de sânge care se prelingeau din capul Său, din mîinile și picioarele Sale, chinurile care au zguduit ființa Sa și durerea de nedescris care a umplut sufletul Său atunci cînd Tatăl și-a ascuns fața Sa de El — toate acestea vorbesc fiecărui copil al neamului omenesc, declarînd: „Pentru tine, Fiul lui Dumnezeu a consimțit să poarte această povară a vinovăției“. El, care a deschis ochii orbilor și care a chemat pe morți la viață, S-a oferit pe Sine ca jertfă pe cruce și a făcut lucrul acesta din iubire pentru tine. El, Purtătorul de păcat, a îndurat mînia judecării divine și, pentru tine, S-a făcut păcat“.

Continuare în pag. 14

NEGHINA DIN PILDĂ

Împărăția cerurilor se aseamănă cu un om care a semănat o sămânță bună în țarina lui... dar vrăjmașul lui a semănat neghină între grâu... și robii i-au zis... Să

Pastor pensionar,
V.D.Cojea

mergem s-o smulgem? Nu... ca nu cumva... să smulgeți și grâul împreună cu ea. Lăsați-le să crească amîndouă împreună pînă la seceriș;... la vremea secerișului voi spune: "Smulgeți întîii neghina... s-o ardem, iar grâul strîngeți-l în grînarul Meu" (Matei 13, 24-30).

Parabola arată cum s-a dezvoltat și se dezvoltă împărăția spirituală a lui Dumnezeu în condițiile Terrei. „Pînă la seceriș“ nu este îngăduită „smulgerea“ — actul forte — iar Dumnezeu se angajează ca abia atunci să intervină.

Nici ucenicii n-au înțeles pilda și au cerut Mîntuitorului tîlcuirea. „El le-a răspuns: „... Cel ce seamănă sămînță bună este Fiul omului. Tarina este lumea; sămînța bună sînt fiii Împărăției; neghina sînt fiii Celui rău... a semănat-o... Diavolul... secerătorii sînt îngerii... vor smulge pe cei ce săvîrșesc fărădelegea și-i vor arunca... Atunci cei neprihăniți vor străluci... în împărăția Tatălui lor...“ (Matei 13, 36-43).

Cei ai lui Dumnezeu dezvoltă în această lume principiile Împărăției lui Dumnezeu. Este reflectată aici lucrarea reală a Satanei, „fiii Celui Rău“ și victimele lor.

Tardiva intervenție divină — după aprecierea omenească — provoacă uneori rezolvări omenești, deși este menționat că smulgerea este partea îngerilor și aceasta la seceriș. Nu este partea omului să folosească vreun fel de „ierbucid“ pentru pieirea „neghinei“. Binele și răul urmează să se dezvolte împreună cît va dăinui această lume. Aceasta privind răul din semeni. În același timp, Scriptura cere să piară orice fel de răutate din inima copiilor lui Dumnezeu.

Urmărim nedumerirea celor care, în credințioșia lor față de Dumnezeu Cel Atotputernic, nu-L văd intervenind în favoarea lor întotdeauna cînd sînt sub apăsarea nedreptății a răilor. În locul evidențierii rațiunii și îndelungei îndurări divine, de pe poziții considerate creștine, unii s-au erijat în cenzori ai acțiunii lui Dum-

nezeu și au dezlănțuit ei violențe „sfinte“.

„De ce Dumnezeu tolerează răul?“, s-a zis și se zice. Considerăm temeinic adevărul că prezența lui Dumnezeu va face să piară răul, nu numai răii. Trăim încredințați că El va interveni. Totuși, individual ori în grupuri, se stîrnesc inițiative ale unor violențe pe măsura răutății opresoare. Istoria a consemnat războaie „sfinte“.

Aceste rînduri n-au legătură cu rînduiala socială pentru protejarea omului și a bunurilor personale sau colective, ci cu rezolvarea nedumeririi privind pasivitatea aparentă a lui Dumnezeu cînd răul este văzut crescînd nestingherit, iar cel bun nu poate mișca brațul izbăvitor al Celui în care are încredere și pe care-L iubește, în favoarea sa. Și este nedumerit, deși îi este cunoscut că primul născut, Cain, a ucis pe fratele său, dreptul Abel.

(Nimic nu justifică intoleranța față de concepții anume, oprimarea unei minorități, căutarea minorității să impună o anume conduită majorității. Lecția istoriei ne avertizează că libertatea religioasă nu poate fi garantată a adevărat cînd se face o confuzie între rolul Bisericii și al Statului).

Uneori este chinuitoare și aparent imposibilă depășirea nedumeririi față de neintervenția divină, cu toată conștiința că rațiunea divină n-o putem pătrunde în limitele omenești. Este esențial de subliniat că în optica divină „pînă la seceriș“ se reliefează deopotrivă îndurarea și dreptatea divină ce a fost materializată în jertfa Fiului lui Dumnezeu, față de care suferințele dreptilor pălesc. Așezarea dreptății se face în timp, printr-un proces de autodistilare, făuritor de biruitori de rău prin bine — cît mai asemenea Mîntuitorului — și de răi, tot mai asemenea tatălui lor, Diavolul.

Este dificil uneori a zice: „Facă-se voia Ta, Doamne!“. Totuși, cîte unul sau o minoritate, „prin credință... au suferit batjocuri, bătăi, lanțuri și închisoare, au fost uciși, tăiați, chinuți... au murit... lipsiți de toate“ (Evrei 11, 36-38). Ei au constituit o forță spirituală extraordinară în timpul vieții lor și veacuri la rînd, prin exemplul lor. Mărturia creștinului veritabil: „... prin răbdarea pe care o dau Scripturile, să avem nădejde“ (Rom. 15,4). Sîntem preveniți: „... toți cei ce voiesc să trăiască în Hristos Isus, vor fi prigonîți“ (2 Tim. 3, 12).

Și totuși, de pe poziții ce le con-

siderăm creștinești, dorim intervenția decisivă a lui Dumnezeu, ca și Iona. Uităm că prin felul reacției noastre față de rău, trăind principiile împărăției spirituale a lui Dumnezeu tocmai în miezul răutății, putem scăpa de vicleniile și teroarea răului, precum și a contribui la împlinirea planului divin cu noi „pînă la seceriș”.

Dacă poate fi un rău mare ce ni-l poate produce cineva, rămîne cel mai teribil rău, cel pe care ni-l provocăm singuri, acționînd noi în locul lui Dumnezeu. Groaznice remușcări cunoscînd „și răul” (Gen. 3, 5)! Taina fărădelegii (2 Tes. 2, 7) a fost opusă tainei iubirii și aceasta din urmă va triumfa (1 Cor. 5, 1). Situația s-ar simplifica dacă ar fi numai bine sau numai rău. S-ar anihila dilemele. Însă, amestecul de bine și rău, grîu și neghină, egoism și generozitate, trandafiri și spini, ne șfîșie sufletul. Am vrea să fie altfel.

Dar, oare n-a venit Mîntuitorul tocmai din pricina răutății acestei lumi? Contrar, n-ar fi fost nevoie de El. Și nu va reveni El pentru a pune capăt tainei fărădelegii? Neajunsul este că putem considera uneori ca inoportun procedeu divin, mai ales cînd sîntem dureros implicați în el.

Rele? Se poate considera prezența Satanei în Eden, pomul cunoștinței binelui și răului și indirect, în acest fel, este acuzat Dumnezeu și, prin aceasta, scuzat omul. Dar, precum unii îngeri n-au urmat pe Cel rău în ceruri, iar primii părinți în Eden nu s-au poticnit prin ei înșiși de pomul amintit și nici de Satan imediat ce a fost aruncat pe pămînt, ar fi fost posibil ca Edenul să fi dăinuit veșnic. Cei doi pomi din Eden, al vieții și al cunoștinței binelui și răului, au constituit un test, o experiență care regla raportul omului cu Dumnezeu, care indica dependența lor de Dumnezeu. Relațiile lor cu Creatorul erau bune în măsura în care se mențineau dependenți doar de El.

Dumnezeu a creat toate „bune”. Pomul cunoștinței binelui și răului n-a fost o ispită în sine. Doar intervenția Satanei a făcut-o pe Eva să-l vadă „bun de mîncat... de dorit” (Gen. 3, 6). Nu de una singură, neinfluențată, a ajuns Eva la această părere. Interdicția divină însemna evitarea morții, delimita rolul uman și partea lui Dumnezeu. Eva și Adam au admis să iasă în afara cadrului dat lor, au ajuns să tindă către o autonomie, independență „ca Dumnezeu”, emancipîndu-se față de Dumnezeu, abolind dependența de El, să se autoguverneze, să devină singurii judecători ai conduitei lor. Păcatul a fost refuzul ca Dumnezeu să rămînă singurul Dumnezeu, iar omul să rămînă om. Pomul cunoștinței binelui și răului marca hotărîrea dintre om și Dumnezeu, inaccesibi-

lul, ca și necesitatea omului de Dumnezeu, un apel să nu se izoleze de Dumnezeu.

Dumnezeu a contat pe cooperarea omului atunci cînd l-a creat. Aceasta așteaptă și astăzi.

Răul n-a început cu omul pe pămînt, ci cu Satana în ceruri. Într-un sens omul n-a fost atît de „genial” ca să inventeze răul, acesta a fost apanajul Satanei. Totuși, prin sîngele Mielului, omul poate birui acest geniu al răului.

Omul a fost și este ispitit să nu lase pe Dumnezeu în sfera lui și în limitele lui face aprecieri necorespunzătoare despre El, uneori sau adesea. Dacă ar lăsa pe Dumnezeu să-i fie real Dumnezeu, să fie dirijat de El, să guverneze persoana lui, familia lui, biserica din care face parte, binele — împărăția spirituală a lui Dumnezeu ar sălășlui în el și în anturajul său. Atunci Dumnezeu ar repeta spusa Sa: „Voi îmi sînteți martori că Eu sînt Dumnezeu” (Isaia 43, 12). Așa va fi pînă la sfîrșit, pînă „la seceriș”. Acești martori au suportat și vor suporta lipsuri, nedreptăți, dureri, torturi, moarte, menținîndu-și încrederea în bunătatea Dumnezeului Atotputernic.

Această atitudine pare absurdă. Socotindu-se lucizi, dîndu-și importanță majoră, persoane religioase pot ajunge să se răzvrătescă, să condamne Dumnezeul care tolerează răul, neajunsurile ce lovesc pe cei ce-L iubesc și în numele iubirii Lui

față de ei.

Dumnezeu nu precupește darurile Sale, nu face tîrg cu omul. El nu se comportă cu creatura Sa potrivit reacțiilor ei și îi lasă mai departe liberă alegerea, în toate confruntările cu răul să-și definească preferințele. Cînd omul îi devine ostil își menține îndurarea față de el din pricina Numelui Său, pînă la deplina lui așezare.

Creștinul care cunoaște gustul amar al suferinței, al împilării răului și al morții, ca și necreștinii nu se îndoiește în această perioadă de bunătațe și puterea lui Dumnezeu atunci cînd ia aminte la atitudinea Mîntuitorului în suferințele și moartea Sa. Nici revoltă, nici disperare, ci filială abandonare în Tatăl cereșc, printre lacrimi și spini, întrezărind răsplata cuvenită și mîngîindu-se anticipat cu ea. (Mulți martiri au preferat moartea pentru bucuria și pacea veșnică).

Apostolul Pavel ne-a transmis îndrumarea: „Suferă împreună cu mine, ca un bun ostaș a lui Hristos” (2 Tim. 2, 3) și, în dreptul său, declara: „Pentru mine a trăi este Hristos și a muri este un cîștig” (Filip. 1, 21).

Să mutăm gîndul de la neghină asupra grîului. Curînd Domnul va spune: „grîul strîngeți-l în grînarul Meu”.

Fiecare hotărăște pentru sine ce va fi: neghină sau grîu.

PRIVIȚI MIELUL

— urmare din pag. 12 —

Niciodată eu n-am văzut o asemenea iubire în ochii nimănui. „S-a sfîrșit. Tată, în mîinile Tale îmi încredințez duhul”, a strigat El și apoi a murit.

„Cînd strigătul „S-a sfîrșit” a ieșit de pe buzele Domnului Hristos, preoții oficiau în Templu. Era ceasul jertfei de seară. Mielul, reprezentînd pe Domnul Hristos, fusese adus ca să fie junghiat. Îmbrăcat în hainele sale frumoase și pline de însemnătate, preotul stătea cu cuțitul ridicat, asemenea lui Abraam atunci cînd era gata să aducă jertfă pe fiul său. Cu un zgomot puternic, perdeaua dinăuntru a templului este ruptă de sus și pînă jos de către o mîină nevăzută. Preotul stă gata să înjunghie victima, dar cuțitul cade din mîna sa fără de putere și mielul scapă. Tipul întîlnește antitipul în moartea Fiului lui Dumnezeu. Marele sacrificiu este adus” Dumnezeu S-a îngrijit de Miel.

Părea că au trecut ani de zile. Stăteam în nemișcare și am pierdut orice noțiune a timpului, pînă cînd am simțit două mîini mici strîngîndu-mi mîinile mele. Copiii mei stăteau acolo plîngînd. Am auzit tot ce au spus: „Tată, iartă-ne. Mielul a scăpat.”

„Tati, tati, ceea ce am văzut în El e prea mult. Noi nu putem înțelege”. Atunci i-am luat în brațe. Ne-am întors fețele spre cruce și le-am zis: „Dragii mei copii, priviți la Miel”.

Prelucrare,
Burciu Valeriu

In epistolele sale, apostolul Pavel formulează principiul călăuzitor în activitatea misionară spunând: „Noi propovăduim pe Domnul Hristos” (2 Cor. 4, 5; 1 Cor. 1, 23). Plin de Duhul Sfânt, el își argumentează susținerea arătând că Hristos „este puterea și înțelepciunea lui Dumnezeu” (1 Cor. 1, 24). Pavel apostolul este atât de hotărât să urmeze neabătut principiul amintit, încât scrie Corintenilor: „Căci n-am avut de gând să știu între voi altceva decât pe Isus Hristos...” (1 Cor. 2,2).

Apostolii au propovăduit cu râvnă pe Isus, declarând că Dumnezeu L-a înălțat ca Domn și Mântuitor, ca să dea poporului pocăința și iertarea păcatelor (Fapte 5, 31). „În nimeni altul nu este mântuire; căci nu este sub cer un alt Nume dat oamenilor în care ar trebui să fim mântuiți” (Fapte 4, 13).

În mișcarea protestantă, Bunul Dumnezeu a făcut o mare lucrare de restabilire a adevărului curat și integru al Sfintei Scripturi, în Biserica Creștină, prin reformatorii care erau animați de dorința arzătoare de a propovădi numai pe Hristos și neprihănirea prin credință în Domnul Isus Hristos.

Astfel contele Nikolaus Ludwig von Zinzendorf, născut la 26 mai 1700 la Dresda și care a organizat primele misiuni pentru propovădirea Evangheliei între păgâni, spunea că trebuie să fie arătat fiecărui suflet Mielul lui Dumnezeu care a murit pentru păcatele noastre, devenind Mântuitorul nostru și în predicare sau în discuții, să nu ne abatem nici pentru 15 minute de la Domnul Isus Hristos.

Dar serva Domnului merge mai departe și arată că „Hristos trebuie să fie tema principală în toate predicile noastre, de la început și până la sfârșit. Niciodată n-ar trebui rostită o cuvântare fără a prezenta pe Domnul Hristos și pe El răstignit, ca fiind temelia Evangheliei”.

„Dintre toți creștinii, adventiștii de ziua a șaptea ar trebui să fie în frunte când e vorba de înălțarea Domnului Hristos”. „Fie ca știința mântuirii să devină punctul central al oricărei predici, tema oricărei cântări... nu aduceți nimic în predica voastră ca să înlocuiți pe Domnul Hristos, care este înțelepciunea și puterea lui Dumnezeu”.

„Hristos răstignit, Hristos înviat, Hristos înălțat la cer, Hristos venind a doua oară, ar trebui să pătrundă și să umple de bucurie mintea predicatorului în așa fel încât să prezinte aceste adevăruri, cu iubire ascultătorilor și adâncă seriozitate” (E.G. White, Slujitorii Evangheliei p. 158, 156, 160, 159).

Să ne fixăm bine în memorie prețioasele îndrumări din aceste pasaje:

„Căci noi nu ne propovăduim pe noi înșine, ci pe Domnul Hristos Isus”.

2 Cor. 4,5

— Hristos trebuie să fie tema noastră principală

— în toate predicile;

— de la început, până la sfârșit;

— niciodată să nu fie rostită o cuvântare fără a prezenta pe Domnul Hristos;

Dintre toți creștinii, adventiștii de ziua a șaptea ar trebui să fie în frunte în opera de înălțare a Domnului Isus Hristos.

— În predică să nu fie adus nimic, care să înlocuiască pe Hristos;

— Hristos răstignit, înviat, înălțat la cer și venind a doua oară trebuie să pătrundă și să umple de bucurie mintea predicatorului, ca să prezinte aceste adevăruri ascultătorilor cu iubire și cu adâncă seriozitate.

Cercetându-ne conștiința, lucrarea și viața noastră în lumina acestor învățături, ce putem noi să spunem decât/să ne rugăm, cu inima plină de înfrustrare zicând: „Doamne ai milă de noi și iartă-ne în îndurarea Ta pentru toate acele multe, foarte multe situații când Domnul Isus Hristos nu a fost tema principală a predicilor și propovăduirilor noastre, de la început și până la sfârșit, sau când am

prezentat altceva în vorbirile noastre și nu am înălțat pe Hristos Domnul, în fața ascultătorilor sau interlocutorilor noștri. Apoi, pentru bunătatea și dragostea Ta părintească, pentru jertfa singurului și preaiubitului Tău Fiu, Te rugăm să faci ca Hristos răstignit, Hristos înviat, Hristos înălțat la cer, Hristos venind a doua oară să pătrundă și să umple de bucurie mintea fiecărui vorbitor, a fiecărui adventist de ziua a șaptea, ca să fie în fruntea lucrării de înălțare a Dom-

nului și Mântuitorului nostru în fața ascultătorilor, cu iubire și adâncă seriozitate”.

Este necesar ca Domnul Hristos să devină centrul și circumferința propovăduirii căci El este puterea și înțelepciunea lui Dumnezeu pentru convertirea și mântuirea noastră. Numai în părtășie profundă și continuă cu El, vom putea fi eliberați de sub stăpânirea păcatului și de la pierzarea veșnică.

— Prin Isus Hristos, Domnul nostru vom putea birui firea pămîntească cu poftele ei păcătoase. De aceea, avem o nevoie vitală, ca prin Duhul Sfânt, Hristos să locuiască în inimile noastre, prin credință, ca să fim plini de toată plinătatea lui Dumnezeu (Efes 3, 14-19). În acest mod, fiecare va putea să spună împreună cu apostolul Pavel: „Pot totul în Hristos care mă întărește” (Filip 4, 13). Cine este în Hristos este o făptură nouă. cele vechi s-au dus și toate lucrurile s-au făcut noi. (2 Cor. 5, 17). În sfârșit, putem fi mai mult decât biruitori prin Domnul Hristos care ne-a iubit (Rom. 8, 37).

— Primindu-L pe Isus ca Domn și Hristos, ca Mântuitor personal, noi sîntem înfiați și devenim copii ai Tatălui din cer, căpătînd împăcarea cu Dumnezeu, astfel încît putem striga Ava, adică Tată (Rom. 5, 11; Efes 1, 5; Gal. 4, 6).

Pentru că Domnul Isus Hristos a luat păcatele noastre în trupul Său pe cruce (1 Petru 2, 24) și a purtat asupra Lui suferințele și durerile noastre (Isaia 53, 4) creștinii consacrați pot înfrunța prigonirile sîngeroase și să rămînă liniștiți chiar și în fața morții.

Amintim sub acest raport pe Thomas Hawkes care în timpul regelui Edward al IV-lea al Angliei (1547-1553) a fost un tînăr nobil ce servea la curtea regelui. El s-a alăturat bisericii protestante. După moartea regelui s-a dezlănțuit o aprigă prigoană religioasă împotriva protestanților. Lui T. Hawkes i s-a pretins să jure credință bisericii romano-catolice. Dar el a declarat: „Eu nu mă schimb după cum bate vîntul”. Fiind condamnat la moarte prin ardere pe rug, Hawkes plin de curaj sfînt, a promis prietenilor săi credincioși, că prin ajutorul lui Dumnezeu, le va arăta că cele mai cumplice chinuri pot fi suportate în apărarea cauzei Domnului Hristos și a Evangheliei Sale; dacă el va putea

NOI PROPOVĂDUIM PE... HRISTOS

suporta chinurile cauzate de ardearea pe rug, își va ridica mîinile în sus înainte de a muri. Rugul fiind aprins, flăcările s-au ridicat de la picioare, i-au cuprins trupul și odată prietenii lui au observat cum și-a ridicat mîinile deasupra capului bătînd de trei ori din palme. Martirul a dovedit că pentru Hristos pot fi suportate chiar și torturile cele mai îngrozitoare.

— Speranța noastră fericită este numai în Isus. De aceea este scris: „Hristos în voi, nădejdea slavei” (Colos. 1, 28 u.p.).

— Noi dobîndim viața veșnică numai prin credința în Isus Hristos, Fiul Dumnezeului celui viu, așa cum citim în Sfînta Scriptură: „Cine are pe Fiul are viața; cine n-are pe Fiul lui Dumnezeu n-are viața. V-am scris aceste lucruri ca să știți că voi care credeți în Numele Fiului lui Dumnezeu, aveți viața veșnică” (1 Ioan 5, 12-13).

Predică, propovăduirea din care lipsește Hristos Domnul, lasă sufletul ascultătorului așa cum îl găsește, pustiu și gol, „căci despărțiți de Mine — spune Învățătorul venit de la Dumnezeu — nu puteți face nimic”. „Cine rămîne în Mine și în cine rămîn Eu aduce multă roadă” — Ioan 15, 5.

Sufletul omenesc n-are astîmpăr, liniște, mulțumire, pace, odihnă, bucurie, siguranță și nădejde decât în comuniunea cu Fiul lui Dumnezeu, Răscumpărătorul păcătoșului păcăt.

De aceea, Nicodim, fruntașul iudeilor a venit noaptea la Domnul Isus (Ioan 3, 12), niște greci au spus lui Filip: „Domnule am vrea să vedem pe Isus” (Ioan 12, 20-21), iar Zacheu mai marele vameșilor fiind mic de statură s-a urcat într-un dud ca să-L vadă pe Isus (Luca 19, 2-4). Noi toți am păcătuit și avem nevoie urgentă și permanentă de prezența Domnului Hristos în inimile și viețile noastre și să declarăm cu glas tare: „Vrednic este Mielul care a fost junghiat să primească puterea, bogăția, înțelepciunea, tăria, cinstea, slava și lauda” (Apoc. 5, 12).

Cînd este propovăduit Isus Hristos, sufletele sînt hrănite și biserica este zidită pentru că ascultătorii intră în părtășie intimă cu Domnul și Mîntuitorul lor personal, ei gustă și văd ce bun este Domnul (Psalm 34, 8). Mîntuitorul însuși a zis: „Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine” — și „pe cel ce vine la Mine nu-l voi izgoni afară” (Ioan 6, 37). „Cine vine la Mine nu va flă-

mîzi niciodată și cine crede în Mine nu va înseta niciodată” — Ioan 6, 35 partea a doua.

În lucrările sale — Călea către Hristos, Hristos lumina lumii, Istoria faptelor apostolilor, Patriarhi și profeți și altele — serva Domnului mereu ne îndeamnă să prezentăm ascultătorilor noștri pe Hristos, căci Biblia însăși este o fereastră prin care privim și vedem pe Hristos, Domnul nostru și pe care Îl așteptăm să vină ca să ne ia în Împărăția slavei.

Chiar și atunci cînd prezentăm legea și poruncile minunate ale lui Dumnezeu, nu putem uita pe Hristos-Legiuitorul, cînd examinăm Sabatul zilei a șaptea nu poate fi omisă înălțarea Domnului Sabatului și în sfîrșit cînd sînt cercetate profețiile din Daniel și Apocalips este cu neputință să nu fie propovăduit Acela care a inspirat și învățat pe prooroci, Martorul credincios, Împăratul Împărăților și Domnul domnilor.

A fi creștin însemnează Hristos în viața credinciosului.

Toate considerentele și toate rațiunile ne obligă să mărturisim și să susținem principiul ferm și exclusiv: **NOI PROPOVĂDUIM PE DOMNUL HRISTOS.**

Aron Mureșan

VEI VENI ISUSE

*Vei veni Isuse, știu că vei veni
Și pe nori cu slavă Tu vei răsări
Mare va fi ziua cînd ai să cobori
Sărbătoarea celor fără sărbători.*

*Plîng în strîmtorare plîng copiii Tăi
Alungați de lune și de oameni rai
Suspiniind Te cheamă fiii asupriți
Tu dreptatea celor neîndreptățiți.*

*Trec pe drumuri grele, trec sărmani copii
Și cu dor Te cheamă așteptînd să vii
Să le stingi din suflet multele dureri
Mîngîierea celor fără mîngîieri...*

*Mare-i jalea celor care gem și plîng
Și-n amare lacrimi chinul lor și-l stîng
Așteptîndu-ți ziua cînd iar ai să vii
Bucuria celor fără bucurii...*

*Cînd sub greul crucii mii de oropsiți
Veșnic fără milă, veșnic prigoniiți
Ei așteaptă Doamne ziua Ta cu dor
Ajutorul celor fără ajutor...*

Sîntem întrebați...? RĂSPUNDEM.

Pornim de la principiul respectării convingerilor fiecăruia. În același timp însă sîntem datori a cunoaște bine doctrina noastră și să cunoaștem de asemenea și principalele principii doctrinare ale celorlalte denomi-națiuni...

Da, este adevărat că „Martorii lui Iehova” sau „Studentii în Biblie” cum se mai numesc, susțin că profețiile Bibliei cu privire la a doua venire a lui Isus s-au împlinit în anul 1914. La data aceea, susțin ei „timpul acordat neamurilor sau națiunilor” s-a încheiat și împărăția lui Dumnezeu a început în ceruri cu Hristos intronat ca Împărat.

Iată ce găsim scris în revista „Turnul de Veghe” din mai, 1991, pag. 9:

„Un studiu atent al profețiilor biblice, inclusiv a propriei profeții a lui Isus referitoare la ultimele zile, arată că „ziua Domnului” a început în anul istoric 1914, da, în timpul acestei generații Așadar, Isus s-a întors în anul 1914 în mod invizibil, fără surle și trîmbițe, de întoarcerea sa fiind conștienți numai slujitorii săi fideli. În acel an Iehova i-a dat lui Isus, porunca de a merge să subjuge în mijlocul dușmanilor săi!

Ascultînd ordinul Tatălui său, Isus a curățat cerurile de Satan și demonii acestuia, azvîrlindu-i jos pe pămînt. După ce a văzut acest eveniment în viziune, Ioan aude o voce din cer proclamînd: 'Acum a venit salvarea și puterea și regatul Dumnezeului nostru și autoritatea Cristosului său'. Da, în 1914 Cristos a început să domnească în calitate de rege”.

Ce a făcut pe conducătorii societății „Turnului de Veghe” (Martorii lui Iehova) să adopte această contradictorie profeție? Ce factori i-a călăuzit ca să ajungă la data de 1914, cum și importanței acordată ei?

Este bine să știm că în august 1968 într-un articol din revista „Turnul de Veghe”, conducătorii lor se întrebau: „Cunoaștem noi oare în ce an a fost Ierusalimul distrus de babilonieni? Această dată este foarte importantă dacă trebuie să înțelegem de ce anumite evenimente s-au petrecut în timpul vieții noastre” (The Book of Truthful Historical Dates, „The Watchtower” 15 aug. 1968, p.488). Poziția lor cu privire la dată în care Ierusalimul a fost distrus de către babilonieni este în mod încălcit legată atît de date 1914, cît și de importanța atribuită ei. În cele ce urmează vom căuta să înțelegem cum au stabilit ei relația determinantă dintre distrugerea Ierusalimului de către Nebucadnetar și revenirea Domnului Hristos în anul 1914.

Pentru determinarea datei în care Nebucadnetar a nimicit Ierusalimul,

conducătorii „Turnului de Veghe” prezintă următoarele trei faze. În primul rînd ei încearcă să determine o dată fixă sau absolută de istorie antică a Bibliei.

Trebuie să amintim aici că metoda de datare a timpului înainte de Domnul Hristos era cu totul diferită de metoda de astăzi. Evenimentele din perioada dinaintea Domnului Hristos erau date de obicei făcîndu-se referință la anul de domnie al împăratului ce domnea atunci, sau la o mare bătălie cîștigată sau la unele evenimente neobișnuite. Dacă ar fi să dăm astăzi, după sistemul folosit înainte de Domnul Hristos, data cînd am pregătit acest articol pentru publicat, nu aș spune 24 iulie 1991, ci a 7-a lună, a 24 zi, al celui de-al doilea an de la revoluția din 1989. O astfel de datare a unui eveniment ce a avut loc înainte de Domnul Hristos, poate să fie transpusă la data care să corespundă actualului calendar gregorian, folosit astăzi, de către specialiștii ce au cunoștințe de modul contemporan de calculare astronomică a timpului, legat — dacă este posibil într-un fel oarecare — de un eveniment astronomic.

O dată fixată este acea dată în care evenimentele sacre și seculare coincid și sînt legate într-o perfectă armonie cu metodele curente de măsurare a distanțelor timpului (Idem p.490). Și atunci cînd a fost fixată și confirmată data exactă a unui eveniment atunci și alte evenimente ce au legături cronologice cu data deja fixată, pot fi date cu certitudine.

Revenind la problema în discuție, amintim că conducătorii „Societății Turnului de Veghe” (Martorii lui Iehova) au ales anul 539 în.Hr. ca o dată fixă, absolută, dată de la care și alte evenimente biblice pot fi date. Alegerea lor se bazează pe Cronicele lui Nabonid, un document în piatră (stelă) descoperit de arheologi lîngă Bagdad în 1879. Această cronică înregistrează data la care orașul Babilon a fost cucerit de armata persană și anume, luna a șaptea, ziua a patrusprezece, al celui de-al șaptesprezecelea an al domniei lui Nabonid (Idem 490-491).

Datele din „Cronica lui Nabonid” dau posibilitatea cercetătorilor moderni, cu cunoștințele astronomice pe care aceștia le au, să transforme aceste date, în datele calendarului iulian sau gregorian (Idem 490).

În anul 1582, calendarul iulian, a fost înlocuit cu calendarul gregorian, care era mai precis cu cîteva zile. Cunoscutul savant James B. Pritchard, în lucrarea sa „Ancient Near Eastern Texts Relating to the Old Testament” (Textele anticului

Am fost vizitată de martorii lui Iehova. Printre altele mi-au spus că Domnul Hristos a venit din 1914! Care este realitatea și cum au ajuns ei la această concluzie!

Orient Apropiat raportate la Vechiul Testament), cum și Parker și Dubberstein în lucrarea lor „Babylonian Chronology“ (626 în.Hr-75 d.Hr), se folosesc de datele astronomice existente pentru a transforma data — luna a șaptea, ziua a patrusprezece, și al șaptesprezecelea an al domniei lui Nabonid, în data de 10 octombrie (calendarul iulian) sau patru octombrie (calendarul gregorian) 539 în.Hr. (Idem 490-491). Conducătorii „Turnului de Veghe“ (Martorii lui Iehova) citează de asemenea numele a douăzeci de savanți și cercetători moderni care sînt de acord că Babilonul ar fi fost cucerit de perși la 539 în Hr. (Idem 491-492).

În al doilea rînd, bazați pe data de 539 în.Hr. ca o dată absolută în istorie, de la care pornind, se pot stabili alte date, conducătorii Martorilor lui Iehova au calculat că data la care iudeii s-au reîntors la Ierusalim din captivitatea babiloniană, a fost toamna anului 537 în.Hr.

Știînd că Darius I a domnit în Babilon cel puțin un an întreg după cucerirea Babilonului de către perși în octombrie 539 în.Hr. (Dan. 9,1; 11,1), ei sugerează faptul că Cir s-a urcat pe tron „cel puțin înainte de primăvara anului 537“ (Idem 439). Apoi, imediat Cir a emis decretul său care înghăduia iudeilor să se reîntoarcă la Ierusalim și să reconstruiască templul.

Cum însă Cir emite decretul înainte de primăvara anului 537 în.Hr. spun ei, acesta a dat timp suficient iudeilor să facă călătoria înapoi la Ierusalim și să se reazeze acolo în același an. Corelînd Ezra 1,1-4 și 3,1-6 cu „cele mai bune tabele astronomice existente“ (Brown University Studies, vol.XIX, Babylonian Chronology 626 în.Hr.-75 d.Hr./din 1956; și Parker and Dubberstein p.29), conducătorii Martorilor lui Iehova au tras concluzia că iudeii s-au reazezat în Ierusalim în jurul datei de 1 octombrie, 537 în.Hr. Idem 493-494).

În al treilea rînd, ei au încercat apoi să determine anul în care Ierusalimul a fost distrus de babilonieni, și aceasta în mod simplu, adăugînd șaptezeci de ani în care iudeii au fost captivi în Babilon (Ier.25,11) la cei 537 în.Hr. și rezultatul a fost anul 607 în.Hr. Iată ce spune ei:

„Acum nu mai este decît o simplă formalitate de a determina data la care încep cei 70 de ani. Nu avem decît să adăugăm 70 la cei 537 pentru a obține 607. Astfel că 5 octombrie 607 în.Hr. este data pustiirii țării lui Iuda și cînd s-a realizat golirea completă a țării de locuitorii ei“ (Idem 494).

Conducătorii Martorilor lui Iehova au luat data 607 în.Hr. ca dată a distrugerii Ierusalimului și au integrat-o într-o dublă interpretare a visului profetic din Daniel 4,4-37 spre a ajunge la anul 1914 pentru a doua venire a Domnului Hristos (Babylon the Great has Fallen; God's Kingdom Rules; Brooklyn, N.Y.Watchtower and Tract Society; New York, 1963; p.175-180; vezi de asemenea și „From Paradise Lost to Paradise Regained/Brooklyn N.Y.: Watchtower Bible and Tract Society of New York, 1958, p.170-174).

Ei consideră că visul lui Nebucadnetar cu copacul cel mare doborît la pămînt peste care vor trece șapte vremuri are un dublu simbol. Prima însemnătate este în mod clar aceea că: pomul reprezintă pe Nebucadnetar, care pentru o perioadă de șapte ani avea să fie „alungat de pe tronul său și timp de șapte ani va mîncă pe cîmp iarbă ca boii“ (Babylon the Great has Fallen p.175). La sfîrșitul acestei perioade, Nebucadnetar avea să fie reazezat pe tronul său.

Dar cea de-a doua interpretare a acestei profeții este importantă pentru studiul nostru. Ei spun că pomul simbolizează de asemenea stăpînirea lumii de către Împărăția lui Dumnezeu (Idem 177). Sau altfel spus, pomul reprezintă conducerea lui Dumnezeu prin „națiunea sau împărțirea pămîntească a lui Iuda“ (From Paradise Lost to Paradise Regained“ p.171).

Perioada de șapte vremi, timp în care copacul va fi doborît, reprezintă, spun conducătorii Martorilor lui Iehova, 2520 de ani, timp în care conducera de către Dumnezeu a lumii printr-o națiune va fi întreruptă. Fiecare vreme reprezintă un an/Apoc. 12,6,14), iar șapte vremi fac 2520 de ani. În profeția biblică o zi înseamnă un an (Num. 14,34; Ez. 4,6; de aici cei 2520 de ani).

În timpul acestei perioade de 2520 ani, „națiunile neamurilor sau națiunile ne-iudee, conduc pămîntul. Este un timp în care Iehova, Dumnezeu nu conduce acest pămînt. Este un timp cînd diavolul conduce lumea, fără ca Dumnezeu să „deranjeze“ în vreun fel pe diavol (Idem).

Această perioadă de 2520 de ani de dominație a pămîntului de către Neamuri a început, spun conducătorii Martorilor lui Iehova, atunci cînd Ierusalimul a fost nimicit de către Nabucadnetar și Iuda a fost pustiit de locuitorii lui.

Împăratul Babilonului a detronat pe Zedechia de pe „Tronul lui Iehova“ în anul 607 în.Hr. și a lăsat atît

cetatea, cît și țînutul ...pustiit. Astfel că în acel an, 607 în.Hr. împărăția pămîntească a lui Dumnezeu a luat sfîrșit. Și anul acela, 607 în.Hr. a început „timpul stabilit neamurilor“ (Idem 172).

Pentru a determina data cînd perioada Neamurilor și conducerea răului asupra pămîntului se va sfîrși, conducerea Martorilor lui Iehova au adăugat numai 2520 de ani la 607 în.Hr. și a dat anul 1914 d.Hr. În acel an, spun ei, Dumnezeu și-a restabilit autoritatea asupra împărăției Sale, de data aceasta în ceruri, și a doua venire a Domnului Hristos a avut loc.

„Astfel că ceva s-a sfîrșit în 1914 și ceva a început atunci. Ce s-a terminat este perioada de 2520 de ani sau șapte „vremuri atribuite națiunilor“. Ceea ce a început a fost Împărăția lui Dumnezeu în ceruri cu Domnul Hristos ca Împărat.

Astfel că, în 1914, nevăzută de ochi omenești, a avut loc a doua venire a lui Hristos (idem p.173-174).

Mulți cercetători serioși ai Bibliei consideră că poziția Martorilor lui Iehova cu privire la dubla interpretare a visului lui Nebucadnetar din Daniel 4, constituie o aplicare nelegitimă a principiilor adevărate de interpretare biblică. Oricum, răspunsul nostru se concentrează în continuare asupra unei probleme mult mai fundamentală, legată de discuția ridicată de data 1914, profeția celor 70 de ani ai captivității iudaice în Babilon, căci studierea de către Martorii lui Iehova a datei de 1914 și semnificația pe care ei o atribuie acestei date își au în mod clar rădăcina în profeția celor 70 de ani din Vechiul Testament.

Ce date și evenimente marchează începutul și sfîrșitul profeției celor 70 de ani? Cînd a fost Ierusalimul distrus de către Nebucadnetar și ce importanță are aceasta asupra profeției celor 70 de ani?

Răspunsurile la aceste întrebări, pe care le vom urmări în numărul viitor al revistei noastre, fie că va confirma poziția Martorilor lui Iehova, cum că venirea Domnului a avut loc în 1914, s-au va dovedi contrariul, infirmînd cele susținute de conducerea Martorilor lui Iehova.

În articolul de față am arătat nmai cum au ajuns ei, prin ce calcul, la anul 1914 ca an al venirii Domnului Hristos.

(va urma)